

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 4

Adventti ja Joulunumero

1972

*Ja tämä on se sanoma,
jonka olemme häneltä
kuulleet ja jonka me
teille julistamme:
Että Jumala on valkeus
ja ettei Hänessä ole
mitään pimeyttä...
Jos me valkeudessa
vaellamme, niin kuin
Hän on valkeudessa,
niin meillä on yhteys
keskenämme, ja
Jeesuksen Kristuksen,
Hänen poikansa, veri
puhdistaa meidät
kaikesta synnistä.*

1. Joh. 1:5, 7.

Siunattua juhla-aikaa
toivottavat

**PORIN EV.LUT.
SEURAKUNNAT**

SUURI VAPAHTAJA

Sanomalehtitiedot kertoivat seuraavaa vuotta ja sen satoa. Ja uskalla edes jotakin Her-
joku aika sitten, että ensi vuo- tai seuraavaa kuunvaihdetta ja ran nimessä. Saat nähdä, että
den almanakat poikkeavat ni- yhteenvetoa, joka osoittaa tuo- Jeesuksen vallan alle ovat kaik-
mien osalta joissakin suhteissa tannon ja myynnin kehitys- ki vallat ja voimat alistetut.
tämänvuotisista. Suurimpana vauhtia tai seuraavaa viikon- Käy Jeesuksen nimessä valtoja
muutoksena pidettiin sitä, että loppua ja varsinaisen elämän ja voimia vastaan. Käy saatta-
Johanneksen päivä siirtyy joulu- välähdyksiä. Ja jos uskomme maan sieluja Jeesuksen tykö.
lukuun lopusta juhannukseen, Jeesukseen, onko hän meille ju- Herra sinua siunaa näin tehdes-
Johannes Kastajan päivään. listajana niin suuri, ettei hän säsi.

Vanhaan kolmanteen joulupäi- mahdu oppimme, vaan meidän Minun tulee vähetä. Minun
vään 1. Johannes Evankeliumin- on odotettava häneltä enem- (=minän) tulee tulla riisutuksi
kirjoittajan päivään jäävät män, ja onko hän meille kuuli- omista voimista ja mahdoli-
vain Hannes ja Hannu. joina niin elävä ja valtava, et- suuksista ja luuloista. Täydelli-
Uutinen johti mieleen alkuk- teivät kokemuksemme riittä jat- nen heikkous synnyttää täydelli-
kirjon aikaan palautuvan aja- kuvasti tyydyttämään meitä. lisen riippuvuuden ja täydelli-
tuksen, jonka mukaan Johan- Se Jeesus on suuri, jota ei sen rakkauden suureen Vapah-
nes (Kastaja) oli syntynyt kes- tykkänänsä omisteta, vaan jota tajaan. Ja täydellinen rakkaus
säpäivän, Jeesus taas talvipäi- on odotettava. Hän tahtoo an- karkottaa pelon. On turvallista,
vän seisauksen aikaan. Vanhan taa enemmän, monin verroin kun Vapahtaja on suuri, kun
kirkon opettajat perustelivat enemmän, kuin osaamme anoa hän vie päätökseen aloittaman-
käsitystään joillakin raamatun- tai ymmärtää tai pitää mahdol- sa hyvän työn.
kohdilla. Tärkein niistä oli se, lisenä tässä tyhjyydessä ja ta- Armon tarve kasvaa iän neli-
jonka mukaan Jeesuksen tulee pahtumattomuudessa saada. össä ja vastuun kuutiassa. Näin
kasvaa ja Johanneksen vähetä. Muinaisen psalmintekijän sie- muotoili elämäkokemuksensa
Hänen tulee kasvaa ja minun lunvire oli oikea: "Minun sielu- nuoresta asti Jeesusta seuran-
vähetä — tämä on itse asiassa ni ikävöitsee ja halajaa Herran nut ja useammassa kuin yhdes-
tunnus, jonka tulisi olla ohjeel- esikartanoihin, minun sydämeni sä mielessä tyhjin käsin elä-
linen jokaiselle kristitylle. ja ruumiini pyrkii riemuiten mänsä aloittanut teollisuusjoh-
Meidän päiviemme merkittäviä elävää Jumalaa kohti." Näin taja. Ei ole vain suoranaisia
(kirkko)historiallisia ja jopa Jeesus tulee suureksi. Häneltä rikkomuksia. On myös kehittä-
pelastushistoriallisia (=Raam- mättömiä kykyjä, laiminlyötyjä mättömiä kykyjä, laiminlyötyjä
matun ennustuksia toteuttavia) talle te mittaatte, sillä teille mi- tilaisuuksia, piittaamattomuut-
ilmiöitä on maailmanlaajuinen tataan. Millaisia ovat meidän ta oikeasta hetkestä, ynseyttä
herätys nuorten piirissä. Nu- ammennusastiamme? Ovatko ne Pyhän Hengen johtoa kohtaan.
rille ihmisille Jeesus on tullut On armon tarvetta. Mutta on myös armo. Siitä joulu tuo sa-
suureksi, hän on saanut antaa noman. Jumalan armo on ilmes- suureksi. Siitä joulu tuo sa-
heille armon, innon, elämän, odottavan ja pelastuksen täy- tynyt pelastukseksi. Ja on aina
syytä ottaa oppia. Mikä on astioita? Odota siis Herralta ylittää armon tarpeen suuruu- den. On suuri Vapahtaja.
meille suurta, mitä odotamme paljon, sillä hänen tykönänsä den. On suuri Vapahtaja.

elämäämme? Odotammeko vain on paljon anteeksiantamusta.

Heikki Huhtala

Heikki Huhtala

Joululahja lähetykselle

Vuosittainen "Joululahja lähetykselle"-keräys suoritetaan tänä vuonna Afrikan ja Aasian lasten hyväksi. Porin seurakunnissa jaetaan nelivärinen, koottava keräyskotelo jokaiseen kotiin. Keräysaika on adventista loppiaiseen. Asiasta lähemmin sivulla 6.

Poika yllä olevassa kuvassa on 3-vuotias Gamaliel, joka on kotoisin Bukobasta Tansaniasta ja opettelee tarkenemaan Suomen pakkasissa samaan aikaan kun isä, pastori Festo Bahendwa, suorittaa opintojaan yliopistossa.

Kirkkohallintokunnan puheenjohtaja:

PORIN SEURAKUNTIEN TYÖKENTILTÄ

Kirkon ja seurakunnan tehtävänä on julistaa sovituksen sanomaa, evankeliumia, palvella lähimmäisiä ja hoitaa ihmisten yhteyksiä. Luonnollisesti kaikella tällaisella toiminnalla tulee olla taloudellinen pohja ja järjestetty hallinto. Seurakuntien hengellisestä hallinnosta huolehtivat kirkkoherra ja kunkin seurakunnan kirkkoneuvosto. Sen sijaan taloushallinto on käytännöllisistä syistä keskitetty niin, että saman kunnan alueella olevat seurakunnat ovat yhteistaloudessa. Näin on Porissakin, jossa on kuusi seurakuntaa. Taloushallinto on kaikilla kuitenkin yhteinen. Seurakuntien korkein päättävä elin on yhteinen kirkkovaltuusto ja valmistelevana sekä toimeenpanevana elimenä yhteinen kirkkohallintokunta. Kirkkohallintokunnan apuna on seurakuntien taloustoimisto virkamiehineen ja toimihenkilöineen.

Taloussyysikköinä ajatellen seurakunnat ovat huomattavia työnantajia. Porinkin seurakuntien palveluksessa on nykyisin 75 viranhaltijaa ja 50 erilaista koko- tai osapäivätoimista työntekijää. Kesäaikana lukumäärä nousee vielä siitakin, sillä hautausmailla, rakennuksilla, kesäkodeissa, leirikeskuksissa ym. on noin 70 kausityöntekijää. Yli nuolet talousarvion käyttötalousmenoista ovat välittömiä palkkamenot.

Suunnitelmallisuuden tärkeys

Nykyisin on alettu kiinnittää yhä enemmän huomiota pitkän aikavälin talous- ja toimintasuunnitteluun. Näin on Porin seurakunnissakin ollut pakko tehdä. Eräänä toiminnan pohjana on tällä hetkellä v. 1969 valmistunut suunnittelutoimikunnan laaja mietintö monine suosituksineen. Parhaillaan on menossa kokonaisvaltaisen pitkän tähtäyksen talous- ja toimintasuunnitelman laatiminen. Se valmistuu aivan ensi vuoden alussa ja antaa entistä paremman pohjan sekä seurakuntien toiminnalle että taloudelle.

Seurakunnat rakentajina

Kaupungin kasvu ja kaikinpuolinen kehittyminen edellyttää, että seurakunnat myös jatkuvasti rakentavat uusia toimintiloja. Eri seurakuntien kirkkokeskukset ja iso siunauskappeli rakennettiin vv. 1955—61. Viimeisen vuosikymmenen aikana on rakentaminen keskittynyt pienempiin kohteisiin. Tänä aikana ovat nousseet mm. Kyläsaaren, Preiviikin ja Ruosniemen seurakuntakeskukset sekä Rauhanpuisto 1:n seurakuntakoti. Mikonkatu 8:n rukoushuoneen ja diakoniakeskuksen tilat, Lyttilän rukoushuone ja Annankatu 29:n seurakuntakodin tilat ovat saaneet uudisrakentamiseen verrattavan peruskorjauksen. Junnilan kesäkotia ja Ilmolän leirikeskus ovat aivan viime aikoina olleet huomattavia rakennuskohteita, ja äskettäin valmistuivat Reposaaren pappilan peruskorjaus ja Pormestarinluodon alueen uudet kerhotilat.

Tämän hetken suurin rakennuskohde on Etelä-Koivulan seurakuntakeskus, jonka rakennustyöt ovat parhaillaan hyvässä menossa. Kirkkosalin lisäksi saavat Uudenkoiviston, Koivulan ja Impolan asukkaat runsaasti uusia kerho- ym. tiloja. Rakennustyön kustannukset ovat 2,8 mmk. Samanaikaisesti valmistaudutaan vielä suurempaan yritykseen, nimittäin seurakuntien palveluskeskuksen pystyttämiseen keskikaupungille puistojen risteykseen. Tähän rakennukseen, jota on jo kauan ja moneen otteeseen suunniteltu, on tarkoitus sijoittaa keskikaupungin asukkaitten toimilat ja niiden lisäksi tilat kaikille erilaisille palvelumuodoille, kuten nuorisokeskus, diakoniakeskus, vanhusten huoltotilat ja mahdollisesti jokin määrä vanhusten asuntotiloja. Hallituskatu 9:n vanhaan tuttuun virastotaloon jäisivät sen mukaan seurakuntien hallintokeskus, jossa ovat kirkkoherranvirastot joko erillään tai yhdessä, taloustoimisto, rakennusasiat, hautausmaa-asiat, tiedotus- ja tutkimuslaitokset ym.

Varsinaisessa asuntotuotannossa seurakunnat eivät voi olla mukana kuin pieneltä osalta. Tärkeimmäksi kohteeksi on meillä kuten muuallakin katsottu vanhusten asuntojen rakentaminen. Sitä varten on jo tämän vuoden talousarvioon varattu alustava määräraha. Ensi vuoden aikana voitaneen ryhtyä asuntojen hankintatoimiin. Virka- ja työsuhteasuntoja Porin seurakunnilla on huomattava määrä. Näitten lisätarve riippuu paljon valmistuilla olevasta kirkon kokonaispalkkajärjestelmästä.

Edellä olevasta pitkästä luettelosta huolimatta tiedämme, että monet asumalähiöt ovat vielä tyystin vailla seurakunnallisia toimintiloja taikka hyvin puutteellisten tilojen varassa. Niiden osalta pyritään jo tässä vaiheessa varaamaan tontteja ja maa-alueita tulevaa käyttöä varten. Tulkoon tässä yhteydessä mainituksi, että viime aikoina käytäntöön otettu yhteistoiminta seurakuntien ja kaupungin välillä maa-asioiden hoidossa, vaihto- ym. kaupat, ovat

Pormestarinluodon uuden seurakuntakodin vihkiäisiä vietettiin marraskuun viimeisenä sunnuntaina. Vihkimisen suoritti kirkkoherra Aulis Karén avustajinaan koulunjohtaja Väinö Kätkä, pastori Paavo Tarna ja Lars Aejmelaeus sekä diakonissa Mervi Ilomäki.

johtaneet useasti molempia osapuolia tyydyttäviin myönteisiin tuloksiin.

Seurakunnat yhteiskunnallisten palvelumuotojen hoitajina

Seurakunnat hoitavat kahta yhteiskunnallista palvelumuotoa, nimittäin väestörekisteriä ja hautausmaatoimintaa. Taloushallinnon piirissä on hautausmaa-asioihin jouduttu kiinnittämään paljon huomiota. Käppärän ison kappelin valmistumisen jälkeen on pieni kappeli perusteellisesti korjattu ja hautausmaalle rakennettu uusi huoltorakennus. Hautausmaiden asemakaavat ja käyttösuunnitelmat on uudistettu ja täydennetty. Uutta hautausmaata varten on Kyläsaaresta hankittu hautausmaaksi sopiva metsämaa-alue, joka todennäköisesti jo tällä vuosikymmenellä joudutaan ottamaan käyttöön. Kun polttohautaus ilmeisesti on saamassa yhä enemmän jalansijaa, on myös krematoriumin suunnittelu hyvässä menossa. Se on tarkoitus sijoittaa Käppärän ison kappelin yhteyteen rakennettaviin lisätiloihin.

Ne varat, joilla kaikki edellä kerrottu on tehty ja toimeenpantu, on pääasiassa koottu seurakuntalaisilta verotuksella.

Seurakuntien suorittamat palvelut ovat joko kokonaan ilmaisia taikka sitten huomattavasti alle omien kustannusten. Esimerkkinä voidaan mainita, että hautausmaiden menot ovat vuosittain kymmenen kertaa suuremmat kuin hautausmaksuista kertyvät tulot. Siinä ei ole vielä otettu ollenkaan huomioon hautausmaiden ja kappalien rakentamisesta aiheutuvia pääomamenot. Jos nekin lasketaan mukaan, on erotus lähes kaksikymmenkertainen.

Kirkollinen veroäyri

Veroäyriin hintaa kohtaan on jo useita vuosia kohdistunut erittäin kova paine. Ensi vuonna se johtaa äyriin hinnan korottamiseen, tosin todennäköisesti vain 0,1 pennillä. Nykyinen yhden pennin äyri hinta on pysynyt samana jo 12 vuotta, vaikka sinä aikana on esimerkiksi kunnallisveroäyri noussut neljällä pennillä ja valtion verotus huomattavasti kiihtynyt, joten kokonaisverotuksessa on mukana myös muita tekijöitä. Mutta aivan samoin kuin kunnalliselämässakin veroäyriin hinta on suoraan verrannollinen niihin palveluksiin, joita seurakunnilta vaaditaan

ja ne pystyvät antamaan, jollaisen seurakuntalaisen tulisi tuntea, että hän saa rahoilleen täyden vastineen seurakuntien julistuksesta, palveluista ja yhteydestä.

Taloushallinnon edustajana olen edellä sanotussa ehkä liiankin yksityiskohtaisesti valottanut Porin seurakuntien taloudellisia nykynäkymiä ja niiden taustaa. Seurakuntiemme varsin naisten ja pääasiallisten tehtävien osalta mainittakoon lopuksi vielä seuraavaa:

Seurakuntiemme hengelliset palvelutehtävät ovat vuosi vuodelta monipuolistuneet ja tehostuneet. Vanhoja hyväksi havaittuja yhteistyöelimiä on edelleen kehitetty ja uusia nykyaikaisia toimintamuotoja perustettu. Mainittakoon vain mm. diakonia-, nuoriso- ja lastenpäiväkerhotyö, perheasiainneuvonta ja sairaalain sielunhoitotehtävät sekä aivan äskettäin aloitettu seurakunnallinen palveleva puhelin. Lähetystyön hyväksi seurakunnissamme tehdään paljon siunauksellista, uhrautuvaa ja palkatonta työtä.

Porin ev.lut. seurakuntien kirkkojen ja palvelujen ovet ovat avoimet osallistumista varten kaikille ihmisille.

Reino Kuuri-Riutta

Kaupallinen joulu vai tunnelmajoulu

Aina joulun lähestyessä saamme kuulla veisattavan joulun laulun "virttä", jota tekisi mieli nimittää kaupallisen joulun valitusvirreksi. Siinä valitetaan joulun kaupallistumista, ihmisten joulumarkkinoita ja ihmisten osteriehä. Tämän virren veisaajien mielestä joulukadut ja muu meno näitten markkinoitten vaiheilla on karkottanut tyystin oikean joulutunnelman. Mutta mikä on sitten se "oikea joulutunnelma"? Me taidamme ajaa joka jouluna sitä takaa, mutta emme ehkä sittenkään oikein osaa sanoa, mitä se on. Sillä on jotakin tekemistä rauhallisen maalaismaiseman, kulkusten ja kynttilöiden kanssa. Se tuntuu aina olevan yhteydessä menneisiin lapsuusjouluihin. Siksi nykyiset joulut tavarapaljouksineen tuntuvat antavan sille kaikuvan korvapuustin.

On selvää, ettei ns. kaupallinen joulu pysty välittämään meille joulun sanomaa varsinkaan silloin, jos se tekee meidät hermostuneiksi ja kiukkuisiksi, lähimpiämme kohtaan ja joutaa talouttamme moneksi kuukaudeksi eteenpäin. Mutta on syytä kysyä, välittääkö tuo "tunnelmajoulu" meille paremmin sanoman Vapahtajasta, joka ei tullut tänne minkään jouluiluyllin keskelle, vaan maailmaan, jossa taloudelliset huolet mm. veronkannon johdosta olivat kouriintuntuvina esillä joka päivä.

"Sana tuli lihaksi". Jumala astui jouluna alas korkeudesta maan päälle. Me teemme jouluna aivan päinvastoin: me pyrimme silloin jonnekin korkeuksiin avaruusrakettilla, jonka kyljessä lukee "Joulutunnelma" ja joka kuitenkin pyhien pää-

tyttyä putoaa takaisin maan päälle, tänne, missä tehdään veroilmoituksia ja maksetaan kaupan velkoja.

Löytyisiköhän Joulun Lapsi kuitenkin sieltä, missä lasten silmät säihkyvät kilpaa joulukadun valojen kanssa ja missä yritetään etsiä vaikka pientäkin ilonaihetta jollekin toiselle ihmiselle.

Jorma Pakkanen

— Yleiset kirkkopäivät pidetään 3.—6. 8. 1973 Porissa. Päivien yleisaiheeksi on valittu "Ihminen ja vallankäyttö", josta pääesitelmän on lupautunut pitämään presidentti Urho Kekkonen. Kirkkopäivien järjestelyistä vastaavat Suomen Kirkon Seurakuntatyön Keskusliitto ja Porin seurakunnat. Päiviä vietetään ensi vuonna 26 kerran.

Porin seurakuntien nuorisokeskus toimii

Maakunnalliset nuorten talvipäivät 3.—4. 2. 1973 Mikonkatu 8:n rukoushuoneessa.

Porin ja Kokemäen rovastikuntien yhteiset alueelliset poikapäivät 10.—11. 2. 1973 Reposaassa.

Uutta diakoniaa

Porin seurakuntien kirkkovaltuus-ryhmätoiminta lienee avainasemasta hyväksyvä vuoden 1972 talousarvioon määrärahan uusien työmuotojen kokeilemiseen diakonian piirissä. Eräitä uusia työmuotoja onkin onnistuttu aloittamaan.

MS-potilaat

Keväällä 1972 seurakunnat kutsuivat koolle kaupungin alueella ja sen lähiympäristössä elävät MS-potilaat. Tällä alueella heitä todettiin olevan yli kaksikymmentä, ja noin 90 % heistä osallistui heti ensimmäiseen kokoukseen. Tarve kokoontua yhteen keskustelemaan monista yhteisistä asioista oli tosiasia, ja niin ovatkin MS-potilaat kokoontuneet säännöllisesti. Järjestyipä heille syyskesällä mahdollisuus osallistua viikonloppuleirille, joka pidettiin Junnilassa. Erityisen harras tilaisuus oli leirin päättyessä pidetty ehtoollisjumaanpalvelus, johon osallistujat istuivat melkein kaikki rullatuolissa.

Mielenterveystyö

Mielenterveystyö aloitettiin kutsulla avohoidossa olevia psyykkisesti sairaita ihmisiä viikon kestäväleirille Junnilaan. Keskusteluryhmissä lähdettiin liikkeelle leiriläisten tarpeista, ja tuloksena oli erittäin myönteinen kokemus työntekijöille ja varmasti myös leiriläisille, koska he pyysivät, että tällainen ryhmä saisi jatkaa kokoontumistaan seurakunnan suojissa leirin jälkeenkin. Melkein kaikki leirille osallistuneet ovat olleet mukana syksyn aikana järjestetyissä mielen-terveyskokouksissa. Kokoukset toimivat keskusteluryhminä, ja niissä autetaan ryhmän kaikkia jäseniä pääsemään vuorovaikutussuhteeseen toistensa kanssa. Tämän tapainen pien-

Diakoniatyöntekijöiden työkentältä

Diakoniatyöntekijöiden hoitoryhmät aloittivat niin ikään kokoontumisensa lokakuun alussa. Vanha sanonta siitä, että voidakseen auttaa toisia ihmisiä, työntekijän täytyy tulla itse hyvin hoidetuksi pitää yhä paikkansa. Nyt näyttää siltä, että Porin seurakuntien parikymmentä diakoniatyöntekijää johtavat papit saanevat itsekin voimaa yhteisistä kokoontumisista usein vaikeassa työssään ihmisen kohdatakse. Ryhmissä on tarkoitus paneutua läheiseen työntekijöiden sielunhoitoon ja keskustella työn ohjauksen merkeissä kulloinkin esille tulevista kysymyksistä.

Alkoholien ryhmäterapiaa

Neljäntenä uutena työmuotona voidaan mainita "alkoholistien" tiistai- ja keskiviikkoryhmä, johon osanottajia on saapunut ilahduttavan runsaasti, ja jossa alkoholistien ongelmia pyritään ratkomaan keskustelujen ja Jumalan Sanan avulla.

Otto Syrjä

Porin seurakuntien diakoniakeskus

etsii uskavaisia ihmisiä, jotka ovat valmiita ottamaan jonkun yksinhuoltajaperheen, sairaan pariskunnan tai yksin olevan vanhuksen kummiperheeseen tukeakseen heitä hengellisesti, henkisesti ja aineellisesti. Tiedossamme on paljon niitä, jotka kaipaavat turvallisia ihmissuhteita ja joiden jatkuvaan hoitamiseen ei muutamien varsinaisten työntekijöiden aika riitä. Sopimuksen voi tehdä puoleksi vuodeksi, vuodeksi tai pidemmäksi aikaa. Kummeille, sikäli kuin heitä löytyy, olemme valmiit pitämään yhteisiä kokouksia, joissa vaihdetaan kuulumisia ja kannetaan rukouksin hoitoamme annettuja ystäviä Jumalan eteen. Lähdemme liikkeelle siinä mielessä, että näin toimiessamme: "muutamat ovat saaneet pitää enkeleitä vieraanaan." Hebr. 13:2.

Jos tämän lukiessanne saatte kehotuksen, niin ottakaa yhteys Diakoniakeskukseen puh. 14 107 Raili Österlund, Mikko Orjala tai Otto Syrjä.

Pienryhmätyöskentelystä on saatu hyviä kokemuksia.

SUUNNITELMALLISUUTTA SEURAKUNTATYÖHÖN

Seurakuntien kokonaisvaltaisen pitkän tähtäyksen suunnittelu käynnistyi 27.2.1970, kun valtuusto asetti uuden suunnittelutoimikunnan, jonka tehtäväksi tuli laatia aikaisemman suunnittelutoimikunnan laatiman perusmietinnön pohjalta rakentuva kokonaisvaltainen talous- ja toimintasuunnitelma vuosille 1972—1981. Viime vuoden kesäkuussa khk. palkkasi osapäivätoimisen suunnittelu-sihteerin hoitamaan suunnittelutoimikunnan sihteerin tehtäviä, valmistelemaan em. suunnitelmaa ja suorittamaan tarvittavia tutkimuksia.

Puuttumatta enää enempää suunnittelun problemaattiseen puoleen on syytä yksinkertaisesti todeta, että tällä työllä on tarkoitus auttaa päättäviä elimiä päätösten teossa. Ilman tärkeiden ja kauaskantoisten ratkaisujen tarkkaa esivalmistelua ei päätöksentekijän sormi pysy ajan valtimolla.

"Seurakuntasuunnittelulla on myös seurakunnan omasta olemuksesta nousevia rajoituksia. Huolimatta siitä, että seurakunta on ihmisten muodostama yhteisö ja kaikin tavoin inhimillisten rajoitusten alainen, se on erilainen kuin muut yhteisöt. Se on Jumalan oma. Raamattu käyttää monia eri kuvia ilmaistessaan seurakunnan olemukseen liittyvää salaisuutta, jonka ydin on siinä, että Jumala on erityisellä tavalla kutsunut, erottanut itselleen ja ottanut omakseen juuri tämän yhteisön. Tähän erityisasemaan sisältyy seurakunnan tehtävä maailmassa. Se on lähetetty Jumalan asialle maailmaan, pitämään tarjolla ihmisten kesellä evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta ja käänteentekevästä tapahtumasta, jotka merkitsevät pelastusta vastaanottajilleen. Kun oivallamme, millainen tehtävä seurakunnalle ja kirkolle on uskottu, huomaamme, mitä rajoituksia tehtävän laatu asettaa suunnittelulle. Seurakunnan, Jumalaan uskovien ja Jeesusta Kristusta tunnustavien ihmisten muodostaman yhteisön toiminta on Jumalan toimintaa, jota hän tekee ihmisten välityksellä tuodakseen maailmalle pelastuksen. Koska tämä toiminta on Jumalan valtakunnan tulemistä ihmisten keskuuteen, se ei ole-

kaan ihmisten vallassa. Tämä on muistettava, kun tehdään seurakuntasuunnitelmia. Muuten ajautetaan kirkolliseen ja uskonnolliseen manipulointiin. Määrätyillä toimenpiteillä arvellaan saatavan aikaan määrättyjä tuloksia, jotka muka voidaan laskea ja tilastoida." (Samuel Lehtonen)

Seurakuntien väkiluku

Seurakuntien väkiluku oli tämän vuoden alussa noin 77.200. Lisäystä viime vuoteen verrattuna oli noin 2.900, mutta tästä suurin osa johtuu Ahlaisten kunnan liittämisestä Porin kaupunkiin vuoden alusta. Porin yhteistalousseurakuntiin kuuluu nyt siis kuusi seurakuntaa. Koko väkiluvun ennustetaan vuonna 1981 olevan 89.100, jolloin keskimääräiseksi vuosikasvuksi tulisi noin 2 %. Seurakuntakohtaisesti kasvuennusteet eroavat tietenkin toisistaan. Esimerkiksi Pihlavan ennustetaan kasvavan lähes kaksinkertaiseksi väkiluvultaan. Reposaaressa ja Ahlaisten väkiluvut laskevat edellinen 4:n ja jälkimmäinen 1 %:n vuosivauhtia. Teljän ja Keski-Porin kasvu vastaa suurin piirtein koko kaupungin keskiarvoa, Länsi-Porin osalta ennuste on hiukan sitä korkeampi.

Ikärakenne

Seurakuntayhteisön ikärakenne on tällä hetkellä: lapset (0—14 v) 25 %, työikäiset (15—64 v) 67 % ja vanhuksat (yli 64 v) 8 %. Vuonna 1981 ennustetaan olevan 22,66 % ja 12 %. Vanhusten suhteellisesti suurempi osuus Reposaaressa ja Ahlaisissa (12 ja 15 %) verrattuna muihin seurakuntiin asettaa näille seurakunnille oman erityishaasteensa. Vanhusten osuuden kasvu ennustevälillä vaihtelee eri seurakunnissa kolmen ja viiden prosenttiyksikön välillä. Lasten osuus vähenee vastaavasti.

Tavoitteita ja kehitysnäkymiä

Toiminnan tavoitteellinen kasvu suoritteilla mitattuna saattaa olla keskimäärin kahdenkymmenen prosentin tienoilla. Tällainen keskiarvo ei antaisi kuitenkaan todellista kuvaa

kasvusta, koska monen uuden työmuodon kasvu voi olla jopa 100 %, kun se jonkin perinteisen kohdalla on alle viisi prosenttia. Uusista nopeasti kasvavista työmuodoista mainittakoon tiedotustoiminta, jonka on tasaveroisesti osallistuttava nykyisin yhteiskunnassa vallitsevaan ns. informaatio-sotaan, perheneuvontatyö ja sielunhoitollinen hätätilapalvelu, jota täällä edustaa palveleva puhe- lin. Jo vakiintuneissa työmuodoissa päiväkerhotyö kasvaa myös nopeasti. Perinteisistä työmuodoista diakoniatyö kasvaa kaikkein nopeimmin. Tämä taas on seurausta uudesta aikaisemman käsitteestä, jossa diakonia on koko seurakunnan asia eikä vain diakonian virassa olevien tehtävä. Ennusteen mukaan jumalanpalveluselämä kasvaisi kaikkein nuikimmin varsinkin jumalanpalvelukseen osallistuvien osalta.

Seurakuntien nykyinen virkojen määrä on 76, lisäksi on 50 vakinaista työntekijää ja tilapäisissä töissä kesäisin useita kymmeniä. Ennustetaan lopun mennessä arvioidaan virkojen määrän kipuavan lähelle sataa ja koko henkilökunnan määrän noin kahteensataan. Veroäyrimäärän kasvun odotetaan olevan kuuden prosentin luokkaa, ja kokonaisäyrimäärä olisi siten vuonna 1981 noin 725 miljoonaa. Ennakkoveroäyri on tällä hetkellä 1,25 penniä verotuskäytännön mukaan neljännespennin tarkkuudella ilmaistuna. Lopullinen äyri hinta tulee olemaan ennustekauden alku kupoella hieman alempana ennakkoveroäyriä, mutta tulee lopu- pupuolella nousemaan samaan voimakkaasti ja kohdistuessa painetta äyri hintaan.

Atte Pantzar

YKSIN? EPÄTOIVOISENA? UMPIKIJASSA?

PÄIVYSTYS JOKA YÖ KELLO 21—06

— Diakoniakeskuksen työntekijät suorittivat viime vuonna yhteensä 17.033 kotikäyntiä, Ostokortti- ja raha-avustuksia jaettiin eri seurakuntiin 17.924,40 markkaa, Vankila- ja katulähetystyöntekijät tekivät vankilavierailuja Turkuun, Huitisiin ja Köyliöön kaksitoista kertaa.

KIRKKO PORISSA

Lokakuussa vietettiin Porissa lähetyspäiviä. Kuvassa päiville osallistuneet porilaiset lähetit Kaija ja Lassi Stenman, Tuulikki Paattiniemi ja Riitta-Maija Brehmer sekä taiwanilainen pastori Hsiao Chien-li ja Stenmanien Sini-tytär.

MIETTEITÄ LÄHETYSTYÖSTÄ Porilaisia lähdössä Taiwaniin

Kymmenisen vuotta sitten oli kaupungissamme nuorisohätytystä. Jumalan kutsu kosketti silloin monien tyttöjen ja poikien tuntoa. Tämän maailman meno ei antanut heille enää tyydytystä, vaan hakeuduttiin seurakunnan yhteyteen Jumalan Sanan ääreen. Joukko, joka silloin kokoontui, on vuosien mittaan hajaantunut. Kuluneet vuodet ovat heidän kohdallaan merkinneet siirtymistä koulunpenkiltä ammattiin ja työhön. Kuitenkin se, mitä silloin kuultiin ja koettiin, ohjelmoi useimpien tulevaisuudensuunnitelmia. Ymmärrettiin kristittyinä olemisen suurimmaksi kutsumukseksi tämän ajan keskellä. Peräti kolmen silloiseen joukkoon kuuluneen kohdalla koettu herätys merkitsi lähetystyöhön lähtemistä, vieläpä samalle kentälle, kaukaiseen Taiwaniin. Yksi heistä lähtee jo toiselle työkaudelle, toinen menee jatkamaan kielikouluvaihettaan ja kolmas on lähtemässä ensi kertaa. Koska he kaikki saivat olemaan yhtä aikaa koolla Porissa järjestetyillä lähetyspäivillä, oli erinomainen tilaisuus haastatella heitä hiukan. Seuraavassa he kertovat kokemuksestaan taakse jääneistä vaiheistaan ja edessä odotuksistaan olevasta työstä.

Toiselle työkaudelleen lähtevä rouva Kaija Stenman, lähetystyöntekijän vaimo ja kolmen lapsen äiti, joka joitakin vuosia sitten oli Keski-Porin seurakunnassa työttötyöntekijänä, kertoi:

Teinipäivillä v. 1950 "Lähetystyksen Herra, Jeesus Kristus" kutsui erikoisesti meitä työhönsä. Vaikka olimme silloin vielä nuoruuden kynnyksellä, tuli kutsu erityisen selvänä kahdelle ystävätyöparille ja minulle. Siitä lähtien meidät jokainen johdettiin elämässämme tätä näkyä kohden. Jumala oli uskollinen meidän kohdallamme. Olemme jo kaikki saaneet olla lähetystyössä, minä

Taiwanissa ja kaksi ystävääni Afrikassa, Suomen lähetysseuran palveluksessa.

Millä mielellä lähdet toista kertaa kentälle?

Vanhat kokeneet lähetit sanovat aina: toiselle työkaudelle on vaikeinta lähteä. Se on totta; nyt lähtiessään tietää, mikä kentällä odottaa ja mitkä ovat minun kykyni ja voimani vaikeassa, mutta sisäisesti rikkaassa tehtävässä. Tämä kaikki pelottaa. Silti iloitsen, että saan lähteä rakastamaani maahan ja sen ihmisten pariin. Hän, joka meitä kutsuu liikkeelle, on sama nyt kuin ensimmäisellä työkaudellamme.

Mikä tulee olemaan työsi Taiwanissa?

Työtilanne kentällä määrää, mihin tehtävään kulloinkin joudumme. Taiwanista lähtiessämme minulle suunniteltiin lapsi-evankelioimistyön johtoa. Kaikki työ, mitä siellä teemme, on lähimmäisen rakastamista Kristukselle.

Mistä olet iloinnut Suomessa ollessasi?

Johdatuksesta, jota olemme saaneet kokea omassa elämässämme kotimaanloman aikana. Näin jälkeensä ei voi muuta kuin kiittää. Kaikki vaikeatkin päivät ovat olleet valmistusta uutta työkaudta varten. Pienetkin asiat ovat tuottaneet meille iloa. Ilo ystäväistä kautta isiemme maan on suunnannut meitä.

Kuinka tyttärenne ovat suhtautuneet lähtöön?

"Koska lähdetään", on ollut heidän puheittensa aiheena koko ajan. Taiwanissa ovat heidän parhaat ystävänsä ja se ympäristö, jota he kaipaavat.

Millä tavoin heidän koulunkäyntinsä on järjestetty?

Taichungissa, saaren keskiosassa toimii amerikkalaisten ylläpitämä koulu "Morrison Academy". Se on tarkoitettu ni-

ikä kaikille lähetystyöntekijöitten lapsille. Koulu on sisäoppilaitos, josta lapsemme tulevat joka toinen viikko kotiin kahdeksi päiväksi.

Mitenkä olet kokenut kieli- ja kulttuurimuurin?

Se on sellainen muuri, jonka ylittämiseksi häviävät viimeisetkin hyvät luulot itsestään. Olla "mykkänä ja kuurona" ihmisten keskellä Jumalan lähettämänä, oli minulle henkilökohtaisesti kielikouluaikana vaikeinta.

Sopeutuminen maahan ja elämään maan tavalla kasvattaa kärsivällisyyttä ja auttaa rakastamaan samalla alhaalta päin.

Ilo ja suru ovat niin siikkäin lähetysaarnaanajan elämässä, että niitä on vaikea erottaa toisistaan. Iloa on se, että näkee Jumalan toimivan heikkojen palvelijoittensa kautta, ja surua se, että itse on omakykyisyydessään suurin este evankeliumin viemisessä eteenpäin. On vaikeata tajuta työn aina olevan kokonaan Jumalan varassa. Muistuttaakseen tästä Jumala antaa omiensa kokea nöyryyksiä arkisissa taisteluissa. Kotimaassa lomalla olevalle tuottaa surua nähdä monien haluttomuuden elää aidosti Jumalassa.

Jumalan todellisuudesta olen lähetystyössä saanut monia kokemuksia arkielämän keskellä. Esim. ollessani kerran yksin lasten kanssa lähetysasemalla kuului yhtäkkiä läheisestä buddhalaisesta kovaäänisestä kuulutus: "Älkää usko ko tuon ulkomaalaisen sanoja, että Jeesus on elävä Jumala. Kuulkaa ja muistakaa, Buddha on maailman suurin jumala". Silloin koin, kuinka minut painettiin polvilleni. Jumala oli niin lähellä. Tunsin henkivaltojen todellisuuden ja tajusin työpaikkani olevan juuri tässä. En pelännyt, vaan kiitin Jumalaa.

Toisena haastateltavana oli teologian kandidaatti Riitta-Maija Brehmer, joka on käynyt Porissa koulunsa ja päässyt v. 1965 Porin suomalaisesta yhteislyseosta ylioppilaaksi. Hänellä on menossa kielikouluvaihe parhaillaan.

Missä vaiheessa Sinulle selvisi juuri Taiwan omaksi lähetyskentäksesi?

Lähetyskentän valinta oli pitkään epäselvä. Vasta kielikoulussa Englannissa ollessani asia alkoi valjeta.

Oliko vaikea lähteä ensimmäisellä kerralla?

Ainakin nyt on helpompaa, kun saa mennä toista kertaa. Työtoverit ovat jo tulleet tutuiksi. Suurin vaikeus lienee omaisista eroaminen.

Minkälaiseen työhön joudut kielikoulun päätyttyä?

Niin siellä kuin täälläkin on ongelmana naisteologin työn

epämääräisyys. Todennäköisesti aikaani tulee viemään työn organisointi, sielunhoito, nuorisotyö ja yleensä kiinalaisten taustatukena oleminen.

Vastasiko Taiwan ennakkoodotuksiasi?

Mimulla ei ollut juuri minikäänlaisia ennakkokäsityksiä, joten kysymykseen on mahdoton vastata. Taiwan on moderni ja länsimaistunut maa, missä vanha kansanuskonto ei nuoria tyydytä. Kristinuskon vaihtoehtona ei ole niinkään elävä ja voimallinen buddhalaisuus kuin yleinen uskonnollinen välinpitämättömyys.

Millaista on olla kristittyä Taiwanissa?

Pääpiirteittäin samanlaista kuin Suomessa. Omalta kohdaltani olen kuitenkin havainnut seuraavanlaisia eroavuuksia: täällä usein esiin tulevaa asioiden teoretisointia ei siellä juuri esiinny, usko on käytännöllisempää. Toiseksi jako teologeihin ja ei-teologeihin ei näyttele siellä mitään roolia. Kaikki ovat yksinkertaisesti vain kristittyjä. Samoin tunnustuksellisuus on siellä enemmän taka-alalla kuin täällä. Siellä käydään vapaammin eri kristittyjen piirien järjestämässä kokouksissa kuin täällä kotimaassa.

Kolmantena haastateltavana oli sairaanhoitaja Tuulikki Paattiniemi. Hän on valmistuttuaan v. 1966 työskennellyt eri puolilla Suomea sairaaloissa, viime kesän ja tämän syksyn Satakunnan Keskussairaalan silmätautiosastolla. Erikoistunut Porin Sairaanhoito-opilaitoksessa kirurgiseen ja polikliniseen sairaanhoitoon.

Miten sinulle selvisi, että oma paikkasi on ulkolähettyksen parissa?

Näky ulkolähettyksestä aukeni silmiäni eteen työskennellessäni Jyväskylän Keskussairaalassa. Erään Jyväskylän seurakunnan nimikkolähetin tuodessa terveisiä Ambomaalta välähti ensi kertaa sydämessäni ajatus, että paikkani on jossain kauempana. Tämän jälkeen törmäsin lähettykseen joka paikassa, kunnes sitten hakiessani Porin sairaanhoito-opilaitokseen erikoissairaanhoitajan tutkintoa varten lupasin Jumalalle: "Jos pääsen opiskelemaan, haen myös lähetyskurssille". Pääsin, mutta lupaus oli välillä unohtua. Psalmin sanat "Uhraa Jumalalle kiitos ja täytä lupaukset".

Jatk. seur. siv.

Maisemakuva Taiwanista.

Pihlavan kirkkokuoro 10-vuotias

— Seurakunnan keskeltä ka- jahtava ylistyslaulu Jumalalle merkitsee todellista voiman lähdeä arjen keskelle. Jumalan kansa on aina suuresti rakastanut soittoa ja laulua, sillä se on sisäisellä vaistollaan tuntenut, miten musiikin pyhällä kielellä on helpompi ilmaista sydämen nöyrä rukous ja sen harras kiitos kuin pelkin sanoin, sanoi kirkkoherra Niilo Suhonen puhuessaan Pihlavan kirkkokuoron 10-vuotislaulajaisissa.

— Kiitollisin mielin ajatellaan sitä kymmenen vuoden ajanjaksoa, jonka kuluessa Pihlavan kirkkokuoro on toiminnallaan rikastuttanut seurakuntamme jumalanpalveluselämää ja muuta toimintaa. Kymmenen vuotta on inhimillisesti ajatellen lyhyt aika, mutta näihin vuosiin on ehtinyt sisältyä paljon uurasta harjoittelua ja uskollista palvelua, kirkkoherra Suhonen jatkoi.

Kirkkokuoroa on alusta alkaen johtanut dir.cant. Jaakko Torikka.

Jatkoa edelliseltä sivulta

sesi "Korkeimmalle" nousivat sen raskauttamille lähimmäisille, kuitenkin alati mieleeni. Niinpä leni. nähtyäni ilmoituksen lähetyksen alkamisesta hain syksyllä 71 alkaneelle kurssille. Tämän jälkeen koin todella suurta siunausta ja rauhaa. Tunsin, että tämä on Jumalan tahdon tie kohdallani.

On vaikeata eritellä, millä mielellä lähtee. Ero rakkaista omaisista ja ystävistä tuntuu kipeän haikkealta. Toisaalta taas lähetykseni on näin löytänyt tien alun. Lähtö on samalla uskon vahvistusta, luottamusta siihen, että "kyllä Herra sen tekee". "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti", on vankkumattomana lupauksena kaikkina hetkinä.

Mikä on tuleva työsi?

Tulevasta työstäni en tiedä vielä varmasti, ehkä se tulee laski työtä, josta sain tarvitsemaani terveydenhoidollista mania rahat. Jumala vastasi sähkötyöni. Tällöin pääsi kotikäyntityötä. Tällöin pääsin todella läheiseen kosketukseen taiwanilaisten kotien koko elämäni olisi ollut ja on kanssa. Koettaessani auttaa täynnä Jumalan ihmeellisiä palvelumalla käsin, voin samalla kertoa ilosanomaa Jeesuksesta Kristuksesta pakanauskonto-

M. S. ten rukoukset ja vastaa niihin.

den kantaan "Ken meiltä riittää Isän rakkauden".

Laulajajäsenien jälkeen Pihlavan kirkkokuoro vietti juhlahetkeä, jolloin se sai osakseen lukuisia onnitteluita ja tervehdyksiä. Kuoron 10-vuotishistoriikin esitti tilaisuudessa Maija-Liisa Sahakari.

Pihlavan kirkkokuoro aloitti toimintansa vajaat kaksi vuotta seurakunnan perustamisen jälkeen. Syksyllä 1962 päättivät Pihlavan seurakuntataloon kokoontuneet kirkkolaulun ystävät perustaa oman kirkkokuoron. Vuotta myöhemmin kuoro rekisteröitiin viralliseksi yhdistykseksi vahvistettuna sääntöineen, ja vuonna 1964 se liittyi jäseneksi Suomen Kirkkokuoroliittoon. Kuoron johtajana on alusta alkaen toiminut dir.cant. Jaakko Torikka, ja kuorossa on ollut keskimäärin kolmekymmentä laulajaa. Perustajajäsenistä on edelleen mukana toistakymmentä.

Vuosittain Pihlavan kirkkokuoro on järjestänyt muun muassa laulajajäsenien adventtina ja pääsiäisenä sekä vierailut kunnalliskodissa ja sairaaloissa. Keväällä kuorolla on tarkoitus järjestää kahvikonsertti ja arpajaiset. Kesäksi kuorolaiset suunnittelevat mahdollisesti Visbyhyn suuntautuvaa ulkomaanmatkaa.

10-vuotislaulajaisissa esitti yksinlaulua metsänhoitaja Juhani Kause, säestäjänään kanttori-urkuri Birger Söderholm.

"USKONMAJA" — kodittomien koti

Mikä on "Uskonmaja"?

Onko "Uskonmaja" sellainen majapaikka, jonka on perustanut Usko-niminen mies? Vai onko se jonkun uskonsuunnan ylläpitämä huoneisto, jossa puhutaan uskonasioista?

Edellä mainittuja ajatuksia ja kysymyksiä saattaa tulla mieleen sellaiselle seurakuntalaiselle, joka ei ole lähemmin perehtynyt Porin seurakuntien monitahoiseen toimintaan.

Mikä sitten "Uskonmaja" todellakin on?

Se on Porin seurakuntien ylläpitämä kodittomien miesten asuntola. Uskonmaja on saanut nimensä siitä, että sen perustaminen on rukousvastaus ja että yhä rukoillaan niiden monissa elämän vaikeuksissa, kiuseissa ja lankeemuksissa elävien miesten puolesta, joilla ei ole paikkaa mihin päänsä kallistaisi. Uskonmajan perustajat ja esirukoilijat uskovat, että "niin alhaalla kenkään ei kulje, ettei siellä Jeesus ois", ei yhtään Hän luotansa sulje, ei karkoita ketään pois."

Miestenasuntola Uskonmaja sijaitsee seurakuntien omistuksessa kiinteistössä Rauhanpuisto 11, jossa aikaisemmin asui seurakuntien viran- ja toimenhaltijoita. Vaikka asuntola on tarkoitettu vain lyhytakais- ta oleskelua varten paikaksi, josta käsin voi hankkia pysyvän asunnon, niin kuitenkin tästä on jouduttu vallitsevan asuntopulan ja etenkin eläkkeiden pienuuden vuoksi tinkimään niin paljon, että on joitakin vanhempia miehiä, jotka ovat asuneet Uskonmajassa jopa toistakymmentä vuotta.

Uskonmajassa on kaksikymmentä vuodepaikkaa, jotka ovat jatkuvasti täynnä. Tällä hetkellä kahden markan vuorokausimaksuun sisältyy vuodelinavaatteineen kolmen — kuuden hengen huoneessa, keittomahdollisuus, jokapäiväinen peseytymismahdollisuus lämpöisessä suihkussa ja kerran viikossa saunominen.

Joulu on nyt edessä ja sitä odotetaan myös Uskonmajassa. Joulua on ajateltu viettää yhteisenä perhejuhlaa siten, että aattona iltapäivällä kokoontutaan yhteisesti katettuun joulupöytään ja myöhemmin illalla nautitaan kahvit sekä, sikäli kuin joulupukki on tuonut lahjoja, katsotaan mitä kukin on saanut.

Sekä yksityisillä henkilöillä että kauppa- ja palveluslaitoksilla on mahdollisuus osallistua Uskonmajan miesten jouluiloon lahjoittamalla joulupukin konttiin sopivia tavaroita, kuten sukkaa, alusvaatteita, yöpukuja, kahvia, sokeria, tupakkaa sekä hyvin säilyvää ruokatarviketta. Lahjat noudetaan, mutta voidaan myös toimittaa suoraan Uskonmajaan, Rauhanpuisto 11, puh. 12 786. Mikäli joku tahtoo antaa käytettyjä vaatteita, otetaan nekin kiitollisina vastaan, kunhan ne vain ovat puhtaita ja ehjiä.

Niille yksityisille henkilöille, liikkeille ja yhteisöille, jotka aikaisemmin ovat lahjoituksillaan myötävaikuttaneet Uskonmajan asukkaiden jouluihin, lausuvat miehet sydämelliset kiitoksensa ja toivottavat Siunattua Joulurauhaa.

M. U.

Uusi työntekijä

Pastori Juhani Niemistö on 28-vuotias ja kotoisin Vaasasta. Teologian kandidaatiksi hän on valmistunut pari kuukautta sitten. Papiksi Juhani Niemistö vihittiin Turun Tuomiokirkossa lokakuun 10. päivänä 1972, ja siitä lähtien hän on hoitanut seurakunta-apulaisen tehtäviä Teljän seurakunnassa.

— Olen elänyt koko ikäni seurakunnan piirissä, ensin pyhäkoulussa ja poikakerhossa, sittemmin seurakuntanuorissa. Vanhempani ovat kristittyjä. Ehkä sen tähden on tuntunut jotenkin luonnolliselta lukea papiksi. Perustana on kuitenkin ollut se, että evankeliumi ja sen merkitys on kirkastunut omalle kohdalleni.

Sovituksen sanomaa saan julistaa Teljän seurakunnassa pääasiassa nuorille. Seurakunnan on puolilla kokoontuu nuorten piiriä, joissa saamme yhdessä opiskella ja tutkia uskon asioita.

— Mäntyluodon merimieslähetyksiin 12.11. järjestämille siikapäiväisille osallistui noin kaksisataa ateriointijaa. Päivälliset tuottivat merimieslähetyksen hyväksi 702,54 markkaa.

PORILAISTEN ISRAELIN MATKA

17.—25. 2. 1973. Matka puolihoidettuna 885 mk sekä kiertoajelut noin 150 mk.

Muutamia paikkoja vielä vapaana. Tiedustelut ja ilmoittautumiset lähipäivinä: kirkkoherra Jorma Pakkanen, puh. 84 023.

Joululahja Afrikan ja Aasian lapsille, keräyskotelo jaetaan joka kotiin

Keräyskoteloiden postitustalkoisiin Pormestariluodon seurakuntakodissa osallistui satakunta lähetystyön ystävää. Kotelo tulee palauttaa viimeistään loppiaisen aikoihin, mutta myös seurakunnissa järjestettävä tapaninpäivän perhekeräys, samoin kuin joulukirkko, tarjoavat otollisen tilaisuuden kotelon palauttamiselle. Lisäksi koteloita otetaan vastaan kaikissa seurakunnallisissa tilaisuuksissa, kirkkoherranvirastoissa ja seurakuntien taloustoimistoissa.

Seurakunnissamme valmistaudutaan joulunviettoon ja myös joululahjan antamiseen lähetykselle. Tämän vuoden joululahja kerätään Porin jokaiseen kotiin tulevan, helposti käyttökuntoon taitettavan nelivärisen kotelon välityksellä. Kertyneet varat käytetään Afrikan ja Aasian lasten hyväksi. Näitä lapsia on miljoonia ja heillä on puute melkein kaikesta — ruuastakin. Tuskin milloinkaan he saavat syödä vatsaansa täyteen. Pakistanissa ja Hongkongissa koululaisen ja lastentarhan lapsen ruoka maksaa alle yhden markan päivässä.

Tuskin oma joulunviettomme paljoakaan köyhtyisi, vaikka keräisimmekin näitten lasten ruokkimiseksi edes jonkun markan. Lähetystyössä autetaan tuhansia lapsia mm. lukemaan.

Pahinta on, ettei jokaiselle voida hankkia edes aapista, kun varoja ei ole. Kuitenkin Etiopian koululainen jo yhdellä markalla voisi hankkia itselleen aapisen, mikä auttaisi häntä lukemisen taidon oppimiseen. Suomen Lähetysseura ylläpitää lastentarhoja Taiwanissa, Tansaniassa ja Israelissa. On myös oppikouluja, sokeainkouluja, kuurojenkouluja. Syrjäsimillekin seuduille on pyritty pystyttämään alkeiskouluja, etteivät lapset jäisi kokonaan ilman opetusta.

Lähetysten sairaanhoito ja terveydenhuolto turvaavat monen lapsen elämän ja luovat mahdollisuuksia lasten valoisammalle tulevaisuudelle. Avar-tukoon sydämemme Aasian ja Afrikan tytöille ja pojille, joiden edustajien kuvat näemme keräyskoteloissamme. Anta-

kaamme heidän hyväkseen koituvat lahjamme iloisin sydämin. Älköön yksikään keräyskotelo jääkö aivan tyhjäksi. Ja muistammehan palauttaa ne sitten viimeistään loppiaisen aikoihin. Keräys on käynnissä adventista loppiaiseen. Palautus voi tapahtua milloin tahansa jo ennenkin kuin keräys virallisesti päättyy. Erityisesti on ajateltu, että seurakunnissamme järjestettävä tapaninpäivän perhekeräys tarjoaisi otollisen tilaisuuden kotelon palauttamiselle. Lapset varmaan olisivat mielellään mukana tässä lasten hyväksi koituvassa keräystapah-tumassa. Kaikissa seurakunnallisissa tilaisuuksissa työntekijät ottavat koteloita vastaan adventista loppiaiseen. Palautus voi tapahtua myös kirkkoherranvirastoissa ja seurakuntien taloustoimistoissa.

Elämme yhteiskunnassa, jota sanotaan hyvinvointiyhteiskunnaksi. Valistautuessamme viettämään joulua on meidän hyvä muistaa, että keskellämme on monia koteja sekä yksinäisiä ihmisiä, sairaita, vanhuksia ja lapsia, jotka kaipaavat apua ja lähimmäisen muistamista.

Porin seurakuntien diakoniakeskus suorittaa auttamispalvelua kautta vuoden niissä puitteissa, kuin sille myönnettyjen varojen sekä ruoka- ja vaatelahjoitusten rajoissa on mahdollista. Vuoden kuluessa ovat varastot huvenneet niin vähin, että joulun lähestyessä on jälleen vedottava kansan karttuisaan käteen ja suoritettava lahjakeräys. Etenkin miesten vaatteet ovat lopussa.

Aikaisempien vuosien tapaan tämä joulukeräys tapahtuu siten, että porilaisille tuttuihin Itä- ja Eteläpuistojen sekä Mikon- ja Antinkatujen kulmauksiin ja Keskuskartanon nurkalle asetetaan rahankeräyslippaat ja korit lahjapaketteja varten, 11. päivänä joulukuuta. Jouluväestösten jako pyritään suorittamaan yhteistyössä Sotaveteraanien, Punaisen Ristin ja kaupungin sosiaaliviranomaisten kanssa, etteivät joku tai jotkut saisi lahjapaketteja useitakin toisten jäädessä aivan ilman. Joulutervehdyksen ja lahjan saavat myös ne porilaiset, jotka ovat parantoloissa, hoito- tai työlaitoksissa ja vankiloissa.

Toivomuksena on, että lahjoitettavat vaatteet ja jalkineet olisivat puhtaita ja ehyitä, jotta ne todella tuottaisivat sen hyödyn ja ilon, jollaiseksi ne on saajalle tarkoitettu.

Vaateahjoituksista voi myös ilmoittaa arkipäivisin kello 9 — 12 välisenä aikana puhelimitse 14 107. Tavarat käydään noutamassa sovittuna aikana osoitepaikoista.

Porin Seurakuntien Diakoniakeskus
Antinkatu 22

Pois kiire — tilalle rauhan ja hyvän tahdon juhla

Kohta saamme viettää rauhan ja hyvän tahdon juhlaa joulua. Kuitenkin nykyäänkin kysyy usein itseltään, onko joulu todella rauhan juhla, nykyisen kiireen keskellä. Pohtiessa ni tätä kysymystä päätän kysyä sitä työn parissa olevilta ihmisiltä itseltään. Otan mukaan naururini ja lähten.

Vanha nainen haravoi lehtiä puistossa. Hän ensiksi häkeltyy, kun näkee naururi kädessä kulkevan ihmisen, mutta vastaa minulle hyvin mielellään. Hänelle joulu on rauhan juhla, kodin suuri juhla, joka kuitenkin hänen lapsuudestaan on muuttunut kaupalliseksi. Jouluun perimmäinen tarkoitus, Jeesuslapsen syntymän juhla, on jäänyt kaupallisuuden varjoon!

Koululainen tulee koulusta ja hämmästyy kuullessaan kysymyksiä. Kuitenkin hän hetken mietittyään vastaa, mitä joulu merkitsee hänelle: lepoa koulutyön lomassa. Hän viettää joulua ehkäpä vain traditioiden vuoksi, ei niinkään sen vuoksi, miksi meidän kristittyjen pitäisi joulua viettää. Hänen mielestään joulusta pitäisi poistaa kaupallisuus ja kiire, ja niiden tilalle hän asettaisi rauhan.

Nuorelle kiireiselle tytölle joulu merkitsee traditioiden vaalimista ja ihanaa rauhan aikaa. Jouluun vieton perimmäiseksi tarkoitukseksi hän ilmoittaa jotakin Jeesukseen liittyvää. Hänen mielestään joulusta pitäisi tulla ei-kaupallinen kodin juhla.

Toimistossaan istuva virkailija sekoaa kirjoituksessaan nähdessään minut. Kuitenkin saan tuntea olevani tervetullut kysymyksin. Hän viettää joulua Jeesuksen syntymän juhla. Hänen haluaisi poistaa kaupallisuuden, paeta maaseudun rauhaan ja levätä.

Samaisessa toimistossa tapaan miehen kahvikupposen ääressä. Hänelle joulu on Vapah-tajan syntymäjuhla, joka kui-

Kävimme teinipäivillä Lahdessa

Porista lähti linja-autollinen nuoria Lahteen teinipäiville. Joukon vetäjinä toimivat Jaakko Kenttä ja Markku Sumiala. Mukana olleista nuorista suurin osa oli koululaisia, tosin muutama hieman vanhempikin Kristuksen seuraaja lähti samassa kyydissä. Alkujännitys laukesi matkan edistyessä, pian laulettiin jo ja päästiin keskustelun alkuun.

Saavuimme Lahteen niin myöhään, että kömmimme suoraan majoituspaikkoihin, pojat uuden-aikaiseen Joutjärven kirkkoon ja tytöt läheiseen kansakouluun.

Lauantai aloitettiin puhuttelevalla raamattutunnilla, joka kirjasti hyvin, että todellista hengellisyyttä on vain siellä, missä Jee-

susta tarvitaan päivittäin. Jumalanpalveluksen jälkeen seurasivat seminaarit, joiden aiheet olivat kaikki mielenkiintoisia. Oli vaikea päättää, mihin niistä osallistuisi.

Teinilähetysten kuulumisien ja iltakirkon jälkeen pidettiin evankelioimiskokous, jonka aiheena oli "Ihminen kohtaa Jumalan". Herra puhutteli useita, ja tilaisuus jatkui rukouksen hengessä. Rukouksen aiheita ilmaantui paljon, ja jokaisella oli mahdollisuus henkilökohtaiseen keskusteluun.

Sunnuntaiaamun raamattutunnilla sai jokainen kysyä itseltään, haluaako hän todella alistaa oman tahtonsa Jumalan tahdon alle. Ohjelma jatkui ehtoollisjumalanpalveluksella, ja suurin osa kirkkovaestä nautti Herran pyhän Ehtoollisen.

Sunnuntain seminaarien jälkeen pidettiin päätöstilaisuus, jossa puhuttiin enimmäkseen uskonnollisesta toiminnasta koulumaailmassa.

Totuuden sanaa jakoivat Pekka Jokiranta, Olavi Peltola, Hannu Karvonen, Osmo Harjula, Veikko Pahl, Markku Sumiala, Aarno Toivanen, Pertti Niiranen ja Raili Kemppainen.

Ruokailu oli järjestetty mukavasti tilaisuuksien väliin, eikä järjestelyissä muutenkaan ollut mitään.

Lahden teinipäivät olivat erittäin rakentavat, ja palasimme kaikki virkistyneinä takaisin Porin.

Iita, Minttu ja Jussi

Vaikutelmia diakoniapäiviltä Kuopiosta

Toistakymmentä porilaista seurakuntien, diakoniakeskuksen ja Diakoniaopiston edustajaa osallistui lähes 800 muun diakoniatyössä toimivan tai työstä vastuuta kantavan kanssa kirkon diakoniatyön keskuksen ja Kuopion seurakuntien järjestämille kirkon toisille Diakoniapäiville Kuopiossa 27.—29.10.1972. Seuraavassa muutamia mukana olleen vaikutelmia näiltä päivistä.

Kokouspaikka ja päivien yleisaihe

Kokouspaikkoina olivat Kuopion Alavan kirkko ja seurakuntakoti sekä Pohjois-Savon ammattioppilaitos. Alavan kirkko on Kuopion kirkkoista vanhin ja modernein. Sen pääsuunnittelijalla, arkkitehti André Schüttillä on pääideana ollut ajatus kirkosta rauhan ja rauhoittumisen paikkana. Pohjaratkaisu muistuttaa kirkkiota. Ajatuksena on pyhä kehä, jonka toisen puolen muodostaa kirkon kanteleva seurakunta, toisen puolen kirkon kanteleva ammattioppilaitos. Yhteyksensä jo päättäneet. Yhdessä on alttari. Kirkko on varsin käytännöllinen, mutta tavattoman pelkistetty ja karu sisäseinien katon ollessa suoraan betonivalun päältä harmaankirjavat ja kalseat. Kustannukset ei ollut erityisen onnistuneet. Tällaisessa kirkossa jouduin kysymään: eikö jumalanpalvelushuoneen pitäisi edes vähän heijastaa sitä kodikkautta ja lämpöä, joka kuuluu seurakunnan kokoukseen.

Alavan kirkossa diakoniapäivien kokouksi vietetty ehtoollisjumalanpalvelus aloitti joka tapauksessa päivän tavalla viemällä diakoniatyön voiman lähteelle ja muistuttamalla alttarin ja diakonian välittämistä yhteydestä. Diakoniapäivien yleisaiheena oli "Lähimmäisenä eläminen". Siihen liittyvissä esitelmissä, raamatuntutunnissa ja keskusteluissa pohdittiin diakoniatyön olemusta, sen suuntausta ja ohjelman rakitusta tällä vuosikymmenellä. Kysymys: mitä käytännössä merkitsee laupiaan samarialaisen askelissa eläminen tänään? Koska kristillisissä lehdissä on päivien puheita ja esitelmää jo selostettu melko laajasti, toistan niistä vain joitakin ajatuksia.

Esitelmät ja raamatuntutunnit

Piispa Erkki Kansanaho koosti päivien avausesitelmäkseen "Uudistuva diakonia", että diakonia on muutosprosessien keskelläkin sidottu Jeesuksen persoonaan. Laupiaan samarialaisen takaa heijastuu Vapahtajan hahmo, joka kutsuu jokaisesta kristittyä kulkemaan askelisan apua tarvitsevan lähimmäisen luo lähellä ja kaukana. Laupiaan lähimmäistään lähestyttävä tunnistaa uskoaan ja rakastuksen.

Kirkkoherra Matti Sihvonon lausui raamatuntutkistelussa "Väki ja armahti" mm. seuraavasti: Jeesuksen opetus laupiaan samarialaisesta on tarkoitettu koko hänen seurakunnalleen. Seurakunta on kutsuttu olemaan armahtava yhteisö. Sen tehtävä on tuoda armottoman kovan palkkataistelujen, puoluekiihkyyden ja tehokkaan elämän vaatimusten paineeseen armahtavaisuuden. Kristillinen usko voi tavoittaa monet ihmiset vain huolenpitona ihmistä, armahtavana, uhrivalmiina rakkauteen.

Erään päivien antoisimmista esitelmistä piti piispa John Vikström aiheesta "Rakkaus ja oikeudenmukaisuus." Siinä hän viittasi siihen vastakohtaisuuteen, mikä on näyttänyt vallitsevan rakkauden ja oikeudenmukaisuuden välillä, kun näitä käsitteitä on käytetty ilmaisemaan kahta erilaista tapaa kohdata hätää ja epäkohtia yhteiskunnassa. Tämä jännitys tuli selvästi näkyviin silloin, kun nuori työväenliike ja silloisen vanhan yhteiskuntajärjestyksen ja kirkon edustajat selvittelivät välejänsä. Työväestön taholla on oltu melko epäluuloisia aina, kun joku on ruvennut puhumaan rakkaudesta ja laupeudesta sosiaalisissa ja poliittisissa kysymyksissä. Kirkollisella taholla on suhtauduttu samoin pidättyvästi niihin, jotka sanovat taistelevansa oikeudenmukaisemman yhteiskunnan puolesta. Toisella puolella ollaan siis epäluuloisia niitä kohtaan, jotka tahtovat parantaa maailman rakkaudella, yksilöitä muuttamalla, toisella puolella taas niitä kohtaan, jotka tahtovat parantaa sitä yksinomaan oikeudenmukaisuudella, yhteiskunnan rakenteita ja lakeja muuttamalla.

Kuitenkin yksilön rakkaudella ja lakien ja laitosten oikeudenmukaisuudella on pohjimiltaan sama tarkoitusperä. Kumpikin pyrkii edistämään ihmisen parasta. Kummankin tarkoituksena on puolustaa ihmistä, suojella häntä kaikelta pahalta ja edistää hänen elämäänsä ja onneaan. Niin rakkauden kuin oikeudenmukaisuudenkin on jossain mielessä lähdettävä siitä, että toista ei olisi lainkaan olemassa. Yhteiskunnan lait olisi siis muodostettava sellaisiksi, että kansalaisten elämää suojellaan ja edistetään sielläkin, mistä persoonallinen rakkaus puuttuu. Puutteita lainsäädännössä ei saa hyväksyä siihen vedoten, että kansalaisten vapaaehtoinen toiminta täydentäisi näitä puutteita. Vastaavasti yksilöllinen rakkaus ei saa luottaa siihen, että yhteiskunta hoitaa kaiken. Sen on lähdettävä siitä, että vastuu lähimmäisestä on yksilöllisellä ihmisellä. Muuten rakkaus ei toimi. Kuitenkaan rakkaus ja oikeudenmukaisuus eivät ole vastakohtia vaan rinnakkaisia käsitteitä. Ne tarvitsevat toisiaan. Yksilön rakkaus vaatii "pidennetyksi käsi- ja jalkarekseen" oikeudenmukaisen lainsäädännön. Toteutuhan rakkaus, paitsi henkilökohtaisena palveluna, myös välillisenä palveluna yhteiskunnan rakenteiden välittämänä. Näiden rakenteiden tulee olla oikeudenmukaisia kanavia, jotka johtavat avun sinne, missä sitä tarvitaan. Eräs nykymaailman suurimmista ongelmista on siinä, ettei meillä ole mitään tyydyttävää tulonsiirtojärjestelmää maiden ja maanosien välillä. Aivan liian paljon on yksityisten aloitteiden ja yksityisen hyväntahtoisuuden varassa. Se ei johda tuloksiin, ellei ole jär-

jestelmää, mikä välittää avun auttajilta apua tarvitseville.

Mutta niinkuin rakkaus tarvitsee oikeudenmukaisia rakenteita avukseen, tarvitsee oikeudenmukaisuuskin rakkautta voidakseen toteutua. Ilman rakkautta ei lakien oikeudenmukaisuudesta tule toimivaa oikeudenmukaisuutta. Niillä tahoilla, missä on luultu voitavan luoda parempi maailma pelkillä järjestelmien ja rakenteiden muutoksilla, on vähitellen ruvettu huomaamaan tämä tosiasia. Hyväkin yhteiskuntajärjestelmä tarvitsee ihmisiä, joilla on sydän paikallaan. Oikeudenmukaisuuden noudattamisen tulee olla rakkauden leimaamaa.

Kirkon perinteisen karitatiivisen diakonian (caritas = rakkaus) ja yhteiskunnalliseen oikeudenmukaisuuteen pyrkimisen ei tulisi olla vastakkaisia, vaan toisiaan täydentäviä diakonian muotoja, joita saadaan toteuttaa hyvä omallatunnolla.

Olen edellä selostanut piispa Vikströmin esitelmää melko laajasti, koska arvelen sen sisältämien ajatusten kiinnostavan monia porilaisia Kirkkosanomien lukijoita. Ehkäpä monet poliittisessa elämässä vastuuta kantavat eivät ole tulleet ajatelleeksi, että he toimiessaan paremman oikeudenmukaisuuden toteutumiseksi yhteiskunnassa — saamatta kirkon taholta edes rohkaisua tälle pyrkimykselleen — kuitenkin ovat toteuttamassa sosiaalista eli poliittista diakoniaa, lähimmäistensä auttamista ja palvelemista, ja näin kulkemassa Laupiaan Samarialaisen askelissa.

Päivien muusta annista mainitsen tässä vielä pastori Matti Kurosen esitelmän "Tämän päivän haavoille lyödyt", missä hän korosti diakonian tehtävää hädän äärimmäisen rajan etsimisessä. Tuo raja kulkee kussakin uudessa tilanteessa toisaalla, kuin missä se on aikaisemmin kulkenut. Etsiessämme tämän päivän haavoille lyötyjä joudumme etsimään myös haavoille lyöjät. Kristillisen uskon kannalta kyseessä on Jumalan huomistyön eheyttä, Lunastuksen todellisuutta ja Pyhityksen täyteyttä estävien tekijöiden löytäminen, pahuden henkivaltojen tuhoaminen, pirstovien ja tuomitsevien voimien vastustaminen niin yksilöiden kuin yhteisöjenkin elämässä.

Tärkeänä osana päivien ohjelmassa olivat myös ryhmäkeskustelut aiheista: Laupiaan samarialaisena Suomessa 1972; Tehtävämme tällä vuosikymmenellä; Seurakunnan jäsenenä diakoniatyössä; Lähimmäisen kohtaaminen; Me ja ihmiskunnan hädänalaiset. Yhteenvedot keskusteluista esitettiin viimeisenä kokouspäivänä kaikkien kuultavaksi. Niiden sisältämä runsas aineisto ja kokouksen muu anti mieleessään diakoniatyö hajaantui päivien päättyessä kukin taholleen toteutukseen omassa elämässään ja työssään Laupiaan samarialaisen askelissa kulkemista.

Niilo Suhonen

PORIN SEURAKUNTIEN PERHEASIAIN NEUVOTTELUKESKUS

Yrjönkatu 8, III krs. (Rojohoppe)

Olemme mukana, kun

- olette huolissanne avioliitostanne
- lapsenne on vaikeuksissa
- yksinäisyys, sairaus, pelko tai syyllisyys ahdistavat
- tarvitsette apua ja tukea muissa vaikeuksissanne.

Keskustelu on luottamuksellista. Neuvottelu on maksutonta. Neuvotteluajat sopimuksen mukaan.

Ajantilaus klo 11 — 14, puh. 17 035, 12 702 (ei lauant.).

"Seelat" laulavat

Marja Helander.

"Tiitta" Toivonen.

Porin nuorisomessuilla kuultiin me. Tuo "sela"-huudahdus merkinnee kahtena päivänä puolen tunnin ajan lauluyhtye Seeloen laulua. Yhtyeessä on neljä tyttöä: Anna-Kaisa ja Marja-Riitta Toivonen, Marja Helander ja Heidi Häyrynen. Marja-Riitta tunnetaan myös nimellä Tiitta ja Heidi nimellä Pulla. Erään nuorelta tytöltä kysyttiin, mikä on se laulu, jota hän on kuullut messuilla. Hän vastasi: "Seelat". Seelat on laulu, jota kuulee messuilla. Seelat on laulu, jota kuulee messuilla.

Olemme laulaneet pienestä pitäen omaksi ja toivottavasti myös äitiemme ja isiemme iloksi. Vartutuumme liityimme kaikki samaan raamatupiiriin ja jatkoimme siellä lauleluamme. Joskus lauloimme myös seuroissa, ja sen jälkeen meitä alettiin pyydellä laulamaan erilaisiin tilaisuuksiin.

Yhtyeemme nimellä, Seelat, on siläkin oma tarinansa. Mietimme asiaa kauankin. Kerran Tiitta taas luki Raamatua, ja miten olikaan, hänen huomionsa kiinnittyi sillä kertaa psalmeissa toistuvasti esiintyvään sanaan "sela". Siinäpä hyvä nimi, hän ajatteli ja esitti asiansa meille muille. Ensin nauroimme, mutta sitten innostuimme asiaan tosissamme.

me. Tuo "sela"-huudahdus merkinnee välisoittoa tai taukoa. — Tahdomme olla välisoittajina tilaisuuksissa, joissa laulamme, mutta haluamme silti kertoa siitä kaikkein tärkeimmästä: koetamme kertoa Jeesuksesta, Vapahtajastamme, ja siitä, mitä olemme kokeneet hänen seurassaan. Sana on tärkeintä lauluissamme. Olemme laulaneet nuorteniloissa, vanhainkodeissa, erilaisissa hengellissä tilaisuuksissa, koulujen aamuhartauksissa ja joskus jumalanpalveluksissakin.

Haluaisimme saada yhtyeeseemme jonkun soitto- ja laulutaitoisen pojan ja ehkäpä uusia soittimiakin kitaroiden ja helistimien lisäksi. Muita suunnitelmia ei ole. — "Päivä vain ja hetki kerrallaan", on elämän ohjeenamme.

Ajattelemme että varsinkin nuoret kuuntelevat mielellään musiikkia ja siksi laulamme. Laulun avulla pääsemme lähelle kuulihoitamme ja he lähelle meitä. Niin toivomme. Laulu vapauttaa kuuntelemaan puheidenkin sanomaa.

Pirjo Kantanen

Heidi Häyrynen.

Anna-Kaisa Toivonen.

SAIRAALAPASTORIN TYÖSARALTA

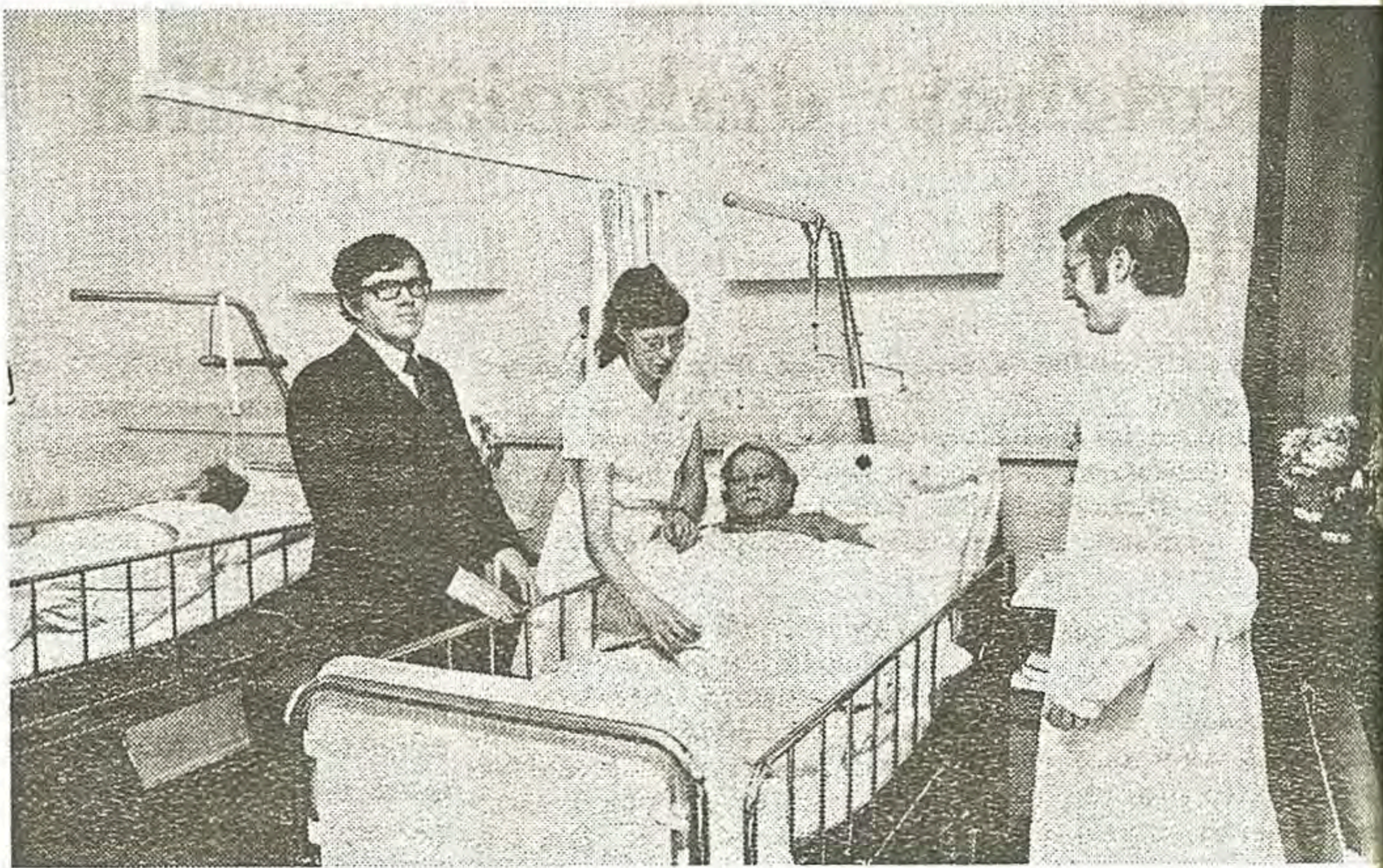
Porin seurakunnalla on vuodesta 1963 lähtien ollut oma sairaalapastorinsa, jonka tehtävänä on ollut huolehtia Keskus- ja Kaupunginsairaalan sekä Kunnalliskodin hoidokkien ja asukkaiden hyväksi tehtävästä hengellisestä työstä ja tukea heitä elämän erilaisissa vaikeuksissa. Vuoden 1970 keväästä lähtien on tehtävää hoitanut pastori Olli Majamäki. Muodollisesti hän seurakuntatyöntekijänä on Teljän kirkkoneuvoston alainen, mutta käytännössä hän hyvinkin itsenäisesti saa huolehtia työarsaansäilyttämisestä.

Kun nuori sairaalapastori — sellainen Olli Majamäkikin on — ryhtyy virkaansa hoitamaan, on hänellä varsinkin alkuaikoina monia pulmia ratkaistavana. Työkenttä on laaja, ja viran edellinen haltija on ehkä ehtinyt lausua vain muutaman opastavan sanan seuraajalleen. Jonkinlainen peruskoulutus oli mahdollisesti saatu uutta tehtävää varten, mutta se jäi hyvästä tahdosta huolimatta useimmissa tapauksissa varsin teoreettiseksi, ja "harmaasta" teorias-
ta on aina pitkä matka monitahoi-
seen käytäntöön. Itse on solmittava
suhteet laitosten henkilökuntaan,
löydyttävä sopivimmat työmuodot ja
ratkaistava paljon muuta. Kaikesta
tästä on kiireisinä alkuaikoina usein
kin seurauksena "sotkeutuminen
omiin ympyriöihin" ja irrottautumi-
nen muusta maailmasta vain omia
pulsia ratkaisemaan.

pastorin työkentässä, eräänlaisina
"toiveitten tynnyreinä" ja samalla
moninaisten keskustelujen tapahtu-
mapaikkoina.

Sielunhoidolliset kysymykset eivät
suinkaan ole ainoita sairaalapasto-
rin ja hänen "seurakuntalaistensa"
välisiä keskustelunaiheita. Pohdin-
nan kohteina saattavat olla mitä mo-
ninaisimmat elämän kysymykset, ta-
loudelliset vaikeudetkin. Väitellyt
uskon kysymyksistä eivät nekään ole
harvinaisia. Potilailla on hyvinkin
monenlaisia tapoja esittää keskus-
telupyyntöjä, eikä sairaalapastori
luonnollisestikaan koskaan torju ni-
itä, mikäli asia on hänen ratkaista-
vissaan. Hyvin toivottavaa joka ta-
pauksessa on, että pyynnöt ja kes-
kusteluesitykset tulevat potilaiden
ja hooidokkien taholta. Sairaalapas-
torin ei tunkeilevasti kannata tarjota
palveluksiaan — se on osoittautunut

Tähän tapaan mielti haastateltuna vähän hedelmää tuottavaksi. Forin seurakuntien nykyinenkin sai Erilaisista työmuodoista puhut- raalapastori. Myös hänellä oli uutta taessa ei myöskään sovi unohtaa tehtäväänsä hoitamaan ryhtyessään varsinaisia hartaushetkiä, joita eri alaisena seurallaisenaan toinen kiil- työpisteissä mahdollisuuksien mu- ra ja se osittain virheellinen käsitys, kaan järjestetään. Tulevaisuuden että oli tultava vain omillaan toi- työmuodoiksi saattavat myös muo- meen: koko tarmo oli suunnattava dostua erilaisten keskusteluryhmien "oman seurakunnan" työhön, muille mietiskely- ja tarinatoukiot; näin ei aikaa riittäisi. Myöhemmin on op- varsinkin vanhainkoidessa, joissa pinut tajuamaan, että kaikkinaisen asukashoidotit elävät suorastaan vakinaista elämäänsä. Liinaharjan "erakoituminen" on sittenkin pahas-

Sairaalapastorin viikko-ohjelmaan sisältyy monenlaista: neuvonpitoa elämän erilaisten vaikeuksien ja
nen kaikkea selunhoidollisten kysymysten selvittämiseksi, hartaushetkien järjestämistä, "vetäjänä" toi-
mista keskusteluryhmissä jne.

vanhainkodissa on sellainen keskusteluryhmä noin 20 henkilön vahvuudessa jo jonkin aikaa viikoittain kokoontunut istujaisiinsa, jotka epäilemättä kaikillekin mukana olleille ovat osoittautuneet varsin antoisiksi. Keskusteluista on turha tärkeys ka-

Olli Majamäki.

rissut pois. Jokainen saa omalla tavallaan ilmituoda sen, mikä kulloinkin sydäntä painaa, ja olla hiljaa, ellei sanottavaa ole. Aivan hyvin voi samanlaisia keskusteluryhmiä ajatella sairaaloihinkin, huolimatta siitä, etteivät niiden "asukkaat" ole yhtä paikallaan pysyvää joukkoa kuin vanhainkodin asujaimisto.

Pastori Majamäki ajattelee, että olosuhteet hänen työkentällään ovat hyvät, ellei työ suju, on vika omassa itsessä. Eri työpisteitten johto tuntuu arvostavan sairaalapastorin työtä, mittaen voinut tukea joita vaikeuksissa ja epäilyksissä kamppailevia ja viedä lohdutusta evankeliumin sanaa sairaiden ja vanhojen maailmaan, tarvitsevat sitä.

PORIN SEURAKUNTIEN SAIRAALAPASTORI

toimii Satakunnan keskussairaalassa, Porin kaupungin-
sairaalassa ja Päärnäisten kunnalliskodissa. Henkilökoh-
taisesta tapaamisesta voi sopia seuraavasti:

Keskussairaalassa maanantaina, torstaina ja perjantaina kello 9—10, puh. 19 241/388.

Kaupunginsairaalassa keskiviikkona ja lauantaina kello 12—13, puh. 19 361/281.

Sairaalapastorin tehtäviä hoitaa Olli Majamäki, puh. 15 995 (kotiin).

PUHUVATKO NUORET JA VANHAT ERI KIELTÄ

Nuorten ja vanhempien välisiä ristiriitoja voidaan tarkastella useista eri näkökulmista, mutta näkökulmasta riippumatta päädytään aina samaan lopputulokseen, sukupolvien välillä olevan kuluun.

muuttunut, että aikuiset puhuvat nuortensa kanssa eri kieltä.

Aikaisempien sukupolvien kohdalla tilanne oli toinen sikäli, että vanhempien oli helpo po säilyttää auktoriteettinsa.

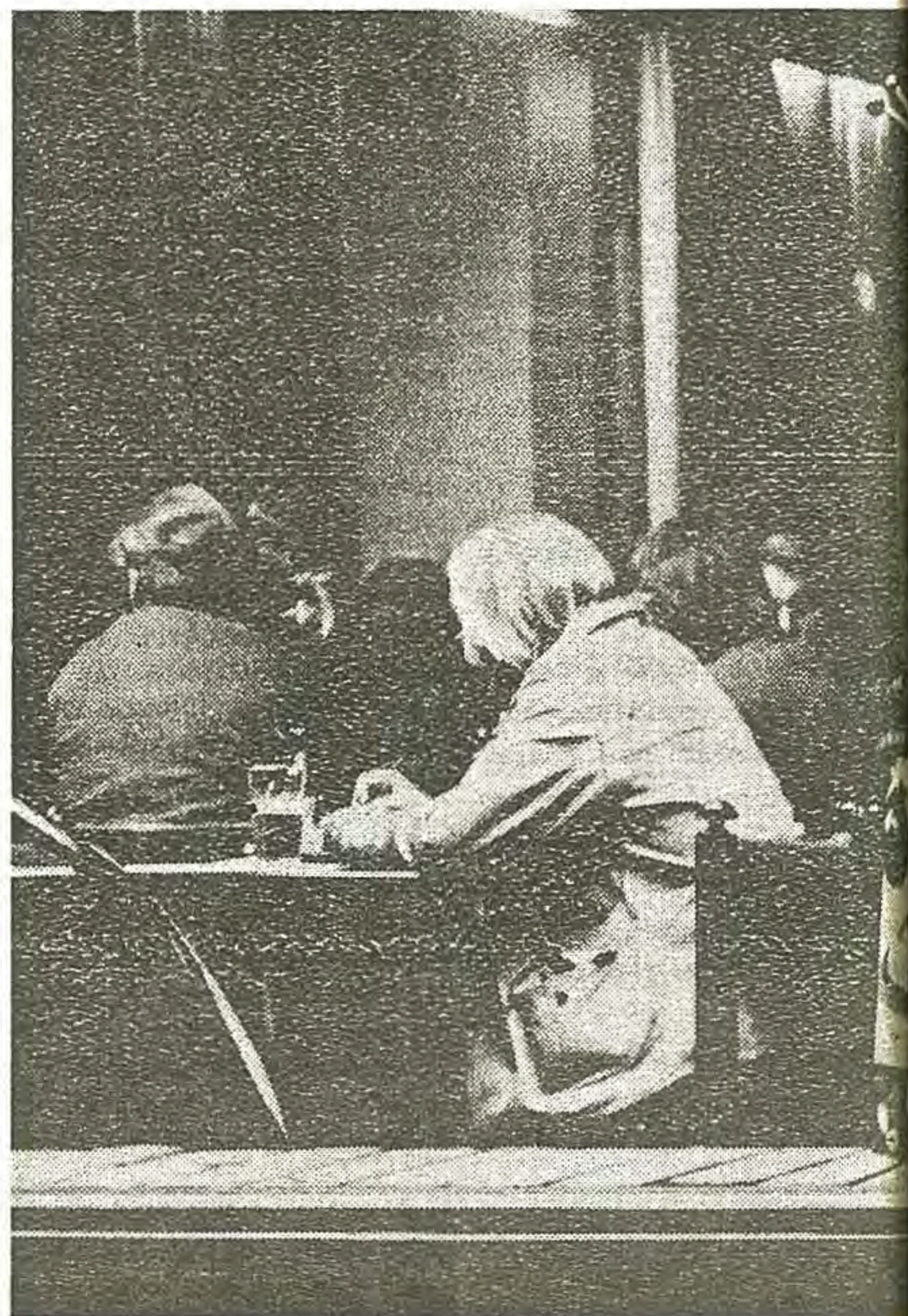
Kun ajattelemme lasta, meidän on helppo ymmärtää, että hän on tiettyssä kehitysvaiheessa. Lapsi otetaan sellaisena kuin hän on. Aikuinen tietää myös omat tarpeensa, ja hänen elämäntyyliään pidetään luonnollisena. Näiden kahden välille jää nuori, joka kuuluu ikään kuin kahtaalle: toisaalta odotetaan, että hän on lapsi, toisaalta taas, että hän on aikuinen. Raja on häilyvä sekä odotteita ajatellen että myös nuoren itsensä kohdalla. Tässä tilanteessa on vastakkain kaksi ymmärtämätöntä. Vanhempi sanoo, ettei ymmärrä lastaan, ja nuori puolestaan, ettei ymmärrä itseään. On kuin nuorella olisi lapsi, joka viimeisiä kertoja korottaa ääntään, ja aikuinen, joka vielä on hiljainen.

Tilanteen arviointia vaikeutaa se, että vanhemmat ovat toisen sukupolven edustajia. He tuntevat oman aikansa niin sanotun "kunnan nuoren", jollaiseksi he tahtoisivat kasvattaa myös oman lapsensa. Maailma on kuitenkin siinä määrin

Kaiken kaikkiaan, sekä vanhemman että nuoremman on vaikea löytää hyväksyttyä tapaa ilmaista omaa rakkauttaan toinen toistaan kohtaan. Eräs nuori kertoi jengistä, että siellä on hänellä isä ja äiti, siskot ja veljet. Hän voi ilmaista siellä asioitaan, hän voi puhua omista virheistään, koska häntä ymmärretään siellä. Nuori tuntee, että jengi rakastaa häntä.

Jotta vanhemmat oppisivat ymmärtämään nuortensa ikäkautta, heidän olisi päästävä pois tunnetasolta katsomaan asioita sellaisina, kuin ne ovat, ja vältettävä tekemästä karpäsestä härkästä. Vanhempien asenteen ei kuitenkaan pidä merkitä selkärangattomuutta, vaan tietoista asennoitumista nuoren puolelle. Nuorilla puolestaan on taipumusta kärjistää liiaksi asioita: eivät vanhemmat halua tahallaan ärsyttää, vaan tarkoittavat omalla tavallaan hyvää.

Avoim keskustelu vanhempien ja nuorten välillä lienee ainoa keino pahimpien ristiriitojen välttämiseksi. On tajuttava, että nuorena oleminen ei ole helppoa, mutta ei myöskään kasvattajan osa ole helppoa. On uskallettava lähteä yhdessä etsimään ratkaisua ongelmiin.

Baarit ja kahvilat ovat monille nuorille toinen, "parempi" koti. Niissä solmitaan yhteyksiä ja löydetään ystäviä.

He vastasivat adventtiaiheisiin kysymyksiin.

Onko pikkujoulu kirkollinen juhla?

Adventtiin oli aikaa kaksi viikkoa, kun esitimme muutamia siihen liittyviä kysymyksiä lauantai-iltoissa lauantai-iltoissa suorittaville ihmisille. Asiainvastaajan vastaukset kysymyksiin laati pastori Lars Aejmelaeus.

1) Mitä tarkoitetaan adventilla?

2) Milloin seuraava adventti alkaa?

3) Mikä on ensimmäisen adventtisunnuntain erityisaihe?

4) Onko pikkujoulu kirkollinen juhla?

5) Mikä laulu liittyy olennaisesti adventtiin?

Kotiapulainen, 15 ja konttoristi, 18:

— Ei me tiedetä, minun mammani kyllä kuuluu niihin adventisteihin.

— Joulukuussa.
— Emme tiedä.
— On. Sitä vietetään joulukuun alussa.

— Joulun kellot... ei kun Hoosianna.

Offsetasemolija, 24:

— En tiedä.
— Pääsiäisen aikoihin.
— En tiedä.
— Ei ole.
— En tiedä.

Eläkeläinen, 75:

— Sitä vietetään ennen joulua.
— Joulukuun ensimmäisenä sunnuntaina.
— En tiedä.
— Ei ole.
— Hoosianna.

Edustaja, 60:

— Jotakin se on jouluun liittyvää.
— Joulukuun alussa.
— En tiedä.
— Kyllä vissiin.
— Hoosianna.

Pastori Lars Aejmelaeus:

1) Adventti (latinan sanasta adventus = saapuminen) tarkoittaa joulun, Jeesuksen maailmaan saapumisen, valmistus- ja odotusaikaa. Siihen sisältyy neljä adventtisunnuntaita, joista ensimmäinen aloittaa myös kokonaan uuden kirkkovuoden.

2) Ensimmäisenä adventtisunnuntaina 3. 12. 1972.

3) "Kuninkaasi tulee", Jeesus ratsastaa aasilla Jerusalemiin. Sama aihe on sivumennen sanottuna myös palmusunnuntaina viikkoa ennen pääsiäistä.

4) Pikkujoulu ei ole kirkollinen juhla, vaan tämä nimitys annetaan yleensä eri laitosten järjestämille ennen joulua vietettävälle juhille. Joskus kutsutaan ensimmäistä adventtisunnuntaita harhauttavasti pikkujouluksi, mutta kirkollisena juhlaa tunnetaan vain "suuri joulu" 25. 12.

5) Hoosianna-hymni, jonka on säveltänyt saksalainen G. J. Vogler (1749—1814). Hymnin sanat on saatu suoraan Raamatusta. Näillä sanoilla saattoivat ihmiset Jeesusta hänen ratsastaessaan Jerusalemiin. "Hoosianna" on hepreaa ja tarkoittaa "oi auta!"

Rauhaa ja hiljentymisen siunausta alkavana juhla-aikana

ja Jumalan johdatukseen turvautumista uuden vuoden vaiheissa

toivottaa **PORIN NAISTEN JA TYTTÖJEN KRISTILLINEN YHDISTYS**

Palvelevaa puhelinta tarvitaan

Palveleva puhelin on toiminut Porissa nyt noin kaksi kuukautta. Tänä lyhyenä aikana sille tulleiden soittojen määrä, keskimäärin kaksi soittoa yössä, osoittaa, että palvelevan puhelimen tapainen auttamismuoto on tarpeellinen tämän kokoisessa kaupungissa. Kaupunkiyhteisössä on ahdistuneiden, henkistä ja hengellistä apua tarvitsevien määrä varsin suuri. Vaikeuksiin joutuneelle ihmiselle palveleva puhelin pyrkii tarjoamaan persoonallista vuorovaikutusta ja yhteyttä myötäelävän lähimmäisen kanssa. Tällaisena sillä on tärkeä tehtävä, sillä vastaavaa tuen ja avun mahdollisuutta ei ole tarjolla yhtä laajoille ihmismäärille. Palveleva puhelin on yksi vastaus ihmisten henkiseen hätään.

Toiminnan tehostamiseksi tullaan kiinnittämään erityistä huomiota pienryhmien muodostamiseen. Tällaisissa pienryhmissä palvelevaan puhelimeen soittaneista henkilöistä ne, jotka ovat siihen halukkaita, voisivat löytää pysyvemmän yhteyden lähimmäisiinsä. Sellaisilla ryhmillä, joissa ihminen voi olla heikko, väsynyt ja epäonnistunut tulematta silti torjutuksi, on suuri persoonallisuutta eheyttävä merkitys.

Tärkeämpää kuitenkin kuin palvelevan puhelimen toiminta on se, että itsekukin meistä arkisessa elämässään rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään. Jos kaikki näin toimisivat, palveleva puhelin olisi tarpeeton.

Ahlainen vaiko Reposaari

Haastattelukäynnillä Aleniuksella.

Lampaluodon saari sijaitsee aivan Ahlaisten ja Reposaaren seurakuntien rajalla. Ahlaisten seurakuntalaisina on Lampaluodon asukkaiden kirkkomatka maanteitse noin kuusikymmentä kilometriä. Vesitse Ahlasiin kertyy matkaa kymmenkunta kilometriä, mutta olosuhteiden muuttua ei vesireittiä juuri kesäisinkään enää käytetä.

Pastuskerin ja Anttooran saaria yhdistää Lampaluotoon paikallisen väestön omalla kustannuksellaan viisi vuotta sitten rakentama pengertie. Naapuriseurakunnan, Reposaaren kirkkoon on Pastuskerista matkaa neljätoista kilometriä, Lampaluodosta vain kuusi.

Mielenkiinto seurakunnallista elämään kohtaan on vaikeista kulkuyhteyksistä huolimatta ollut saaristossa aina vireää. Kun tieyhteys Lampaluodosta Reposaareen ja mantereelle seitsemäntoista vuotta sitten valmistui, tuli nykyisen seurakuntarajan tarkoituksenmukaisuus jo silloin jossain määrin kyseenalaiseksi. Vuoden vaihteessa tapahtunut alueliitos, jossa Ahlaisten pitäjistä tuli osa Porin kaupunkia ja Ahlaisten seurakunnasta Porin kuudes seurakunta, on tehnyt "rajankäynnin" jälleen ajankohtaiseksi.

Seuraavassa esittävät muutamat Lampaluodon, Pastuskerin ja Anttooran asukkaat oman näkemyksensä seurakunnallisesta elämästä saaristossa, siihen liittyvistä ongelmista ja mahdollisuuksista niiden ratkaisemiseksi.

Kaarina Alenius, Lampaluoto:

— Suurin osa lampaluotolaisista on sillä kannalla, että olisi monin tavoin käytännöllisempää kuulua Reposaaren seurakuntaan, koska muutkin asiat hoidetaan nykyisin siellä. Tämän vuoden alusta on linja-autokin kulkenut kolme kertaa päivässä Reposaareen. Matka Ahlasiin on liian pitkä.

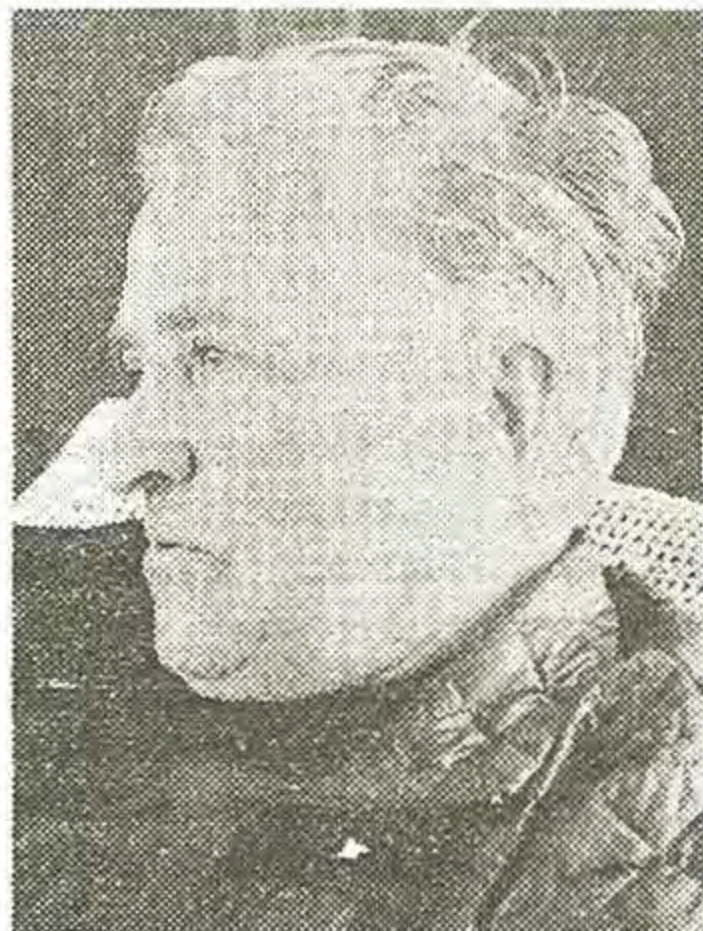
Siitä, kun täältä viimeksi on Ahlaisissa käyty rippikoulua, on varmasti monta vuotta, ja kaikki sellaiset, joilla ei ole perhehautoja Ahlaisissa, on haudattukin Reposaareen. Kun Ahlainen liitettiin Porin kaupunkiin, oli joillakin sellainen käsitys, että kirkonkirjat voidaan tästä edes ilman muuta siirtää Reposaaren seurakuntaan.

Reposaaren seurakuntasisar on kuluvaan vuoden aikana käynyt tervehtimässä myös täkäläisiä vanhuksia, mikä on osoittautunut hyvin tarpeelliseksi. Mutta vaikka Ahlaisten seurakunta saisi omankin sisaren, niin kyllä tämä kulumakunta olisi aika hankalan matkan takana.

Alarik Alenius, Lampaluoto:

— Minulla on sellainen käsitys, että yhtä hartaasti kuin odotettiin Ahlaisten liittämistä Porin kaupunkiin, odotetaan muutosta nykyiseen seurakuntarajaan. Nyt kun ei ole enää veroasioitakaan Ahlasiin päin, olisi toki kaikin tavoin mielekkäämpää kuulua Reposaaren seurakuntaan. Siellä on kasvatettu lapset ja tähänkin saakka kirkossa käyty. Matka Ahlasiin on ollut niin vaikea, ettei sitä usko kukaan, joka ei itse ole tätä väliä koskaan joutunut soutamaan. Kiitollinen olisin, jos vielä sen sa. A nähdä, että Lampaluoto siirrettäisiin Reposaareen. Tällai-

sessä asiassa pitäisi ehdottomasti katsoa paikkakuntalaisten etuja ja mielipiteitä.

Lauri Erkama, Lampaluoto:

— Runsaat viisi vuotta sitten yrittivät lampaluotolaiset saada siirtoa Reposaaren seurakuntaan, mutta silloin siihen ei myönnetty. Sen sijaan tuomiokapituli kannatti oman rukoushuoneen rakentamista Lampaluodon kylään.

Rukoushuonehanke onkin täällä ollut vireillä jo kauan. Kolmisenkymmentä vuotta sitten lahjoitti kalastaja Fredrik Anshelm Brander kaiken omaisuutensa kyseeseen tarkoitukseen. Hän oli itse elänyt ja asunut täällä ja esitti testamentissaan toivomuksen, että hartaushetkiä ja jumalanpalveluksia pidettäisiin tulevassa rukoushuoneessa säännöllisesti.

Tietysti yksi vaihtoehto seurakunnallisen elämän helpottamiseksi täällä saaristossa olisi juuri tämä rukoushuone. Mutta kaikkein vähimmillä kustannuksilla päästäisiin, jos nämä saaret siirrettäisiin Reposaaren seurakuntaan.

Mikäli suunnitteilla oleva pohjoinen satamatie Lampaluodosta Ahlasiin valmistuisi lähitulevaisuudessa, olisi tilanne ehkä hie- man toinen. Uutta tietä pitkin kertyisi Ahlasiin matkaa vain parisen kilometriä enemmän kuin Reposaareen. Viimeisten tietojen

mukaan tietä alettaisiin rakentaa joskus vuonna 1978, mutta rahasta se kai on vielä kiinni.

Kerttu Erkama, Lampaluoto:

— Tämä matka on aina tehnyt Ahlaisissa kulkemisen hankalaksi. Yleensä lampaluotolaiset toimittavatkin asiansa Reposaareen. Me Lampaluodon emännät olemme jo monet ajat olleet sitä mieltä, että tämä alue pitäisi saada Reposaaren yhteyteen myös seurakunnallisesti.

Olosuhteista johtuen on Reposaari tullut meille paljon lähemmäksi kuin Ahlainen, jonne yhteydet on pääasiassa hoidettu puhelimitse tai kirjeellisesti.

Kaikki neljä poikaamme ovat käyneet rippikoulunsa Reposaareen, ja siellä käymme myös enimmäkseen kirkossa. Samoin useimmat lampaluotolaiset haudataan tätä nykyä Reposaareen.

Kerran talvella, siihen aikaan kun täällä ei ollut vielä tietäkään, yritin mennä lasten kanssa hevosella Ahlaisten kirkkoon. Ajurina ollut työmies ajoi tuolla jokisuussa kuitenkin reen nurin, ja jouduimme palaamaan tyhjin toimin. Silloin sanoin, että kirkon minä näin pitkältä, mutta perille en päässyt...

Kauko Säämäki, Pastuskeri:

— Ahlaisten liittäminen Porin

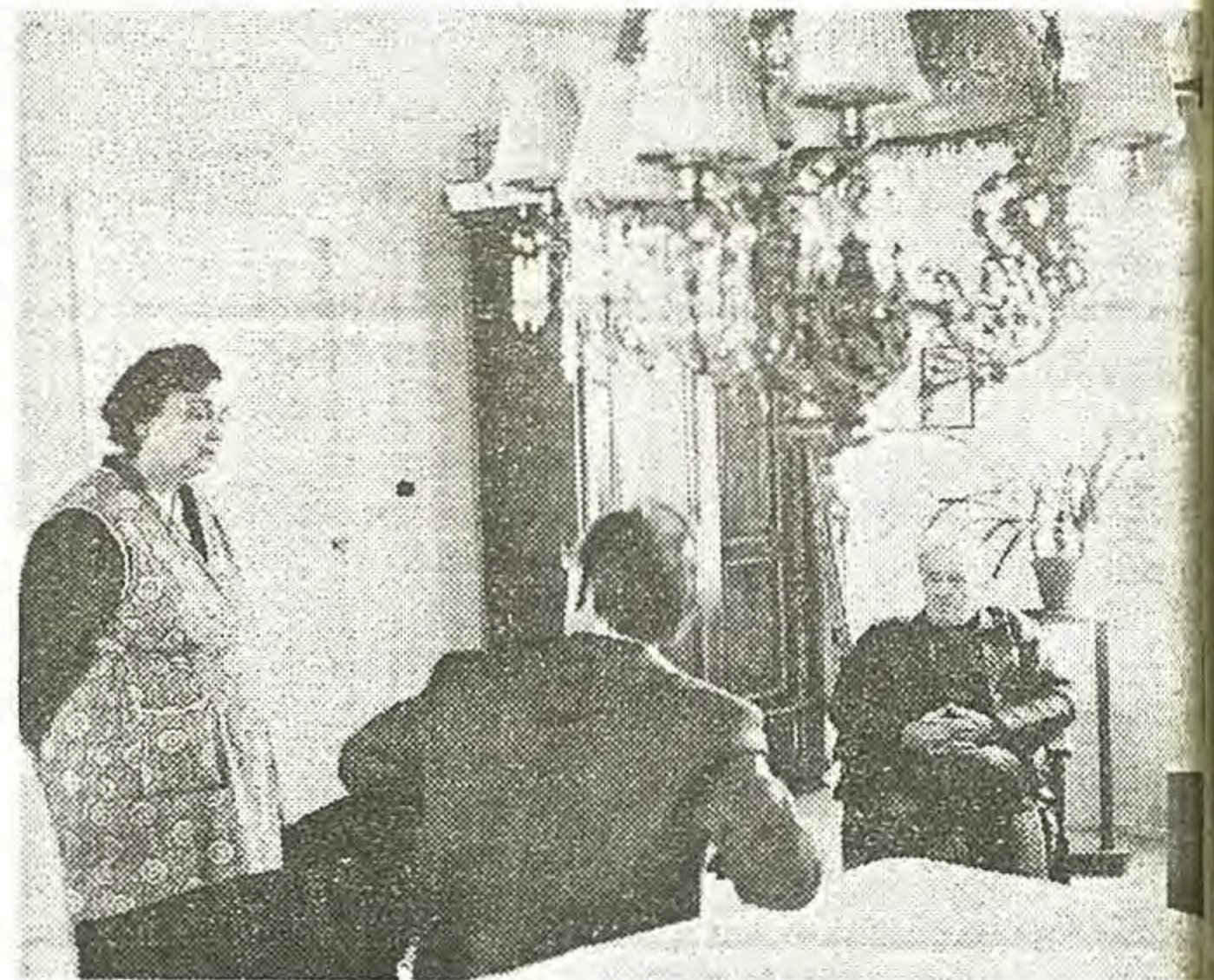
kaupunkiin oli seudun asukkaiden mielestä pelkästään hyvä asia, mutta näiden saarten siirtämistä pois Ahlaisten seurakunnasta en henkilökohtaisesti erikoemmin kannata. On seurakunnallisia perinteitä, joita täytyy vaalia. Itse olen käynyt rippikoulun Ahlaisissa, ja siitä huolimatta, että matkalla täytyy kulkea viiden kirkon ohi, käymme Ahlaisissa melko usein. Toisaalta, kyllä kirkkomatka veneellä kesti kauemmin kuin tätä nykyä Porin kautta autolla.

Täällä Pastuskerissa mielipiteet Ahlaisten ja Reposaaren seurakuntarajasta riippuvat ratkaisevasti siitä, tuoko pohjoinen satamatie Ahlaisten kirkon lähemmäksi meitä tässä muutaman vuoden sisällä. Jos suunnitteilla oleva tie Ahlasiin ei toteudu, seurakuntajako on epäilemättä ennen pitkää edessä.

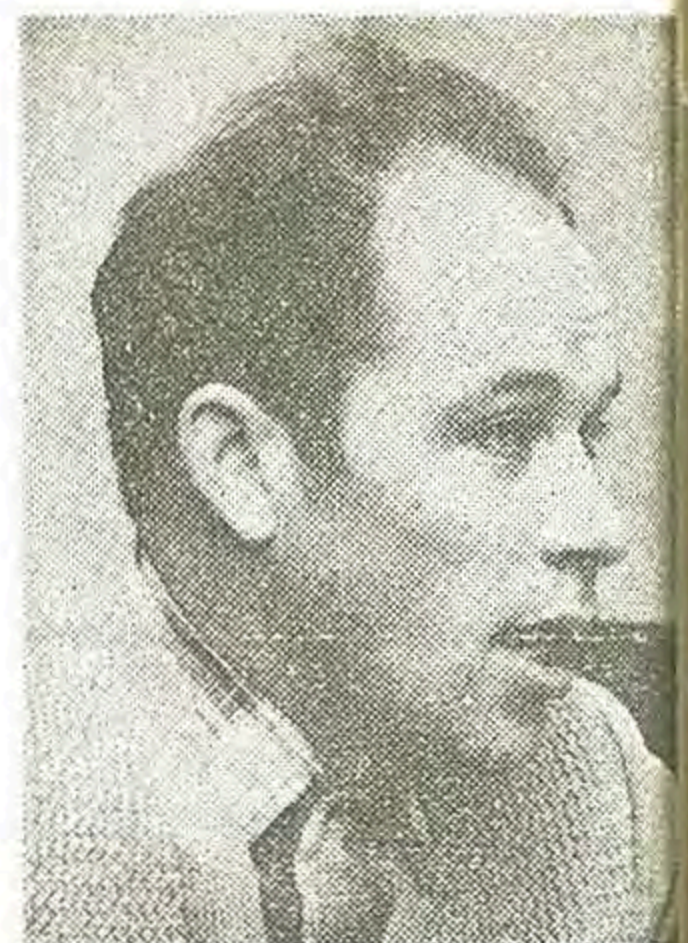
Kun tämä alue vielä oli aivan saaristoa, oli oman pikkukirkon rakentaminen useiden mielestä hyvin tärkeää. Siitä osoituksena on muun muassa kaksi paikallista testamenttilahjoitusta kyseiseen tarkoitukseen. Inflaatio on kuitenkin näitä varoja ennättänyt aika paljon syödä, joten yksistään niiden turvin tuskin enää saataisiin kokonaisuutta aikaan. Niitä voitaneen joskus käyttää jonkin muun hyvän idean toteuttamiseen näillä seuduilla.

Suhtautuminen seurakunnalliseen elämään on täällä saaristossa yleensä hyvin myönteistä, käydään kirkossa ja seuroissa. Talvella on vanhukset pyritty muuttamaan kerran viemään seurakuntatalolle, ja joskus on kirkkoauto hakenut ihmisiä kirkkopyhän viettoon Reposaareen.

Joskus olisi piristävää saada tännekin päin vieraillevia puhujia, ja muutenkin vuorovaikutus eri seurakuntien välillä olisi ensiarvoisen tärkeää. Oman seurakuntasisaren saaminen Ahlasiin olisi myös asiallista, koska väestö on ikärakenteeltaan suhteellisen vanhaa.

Kerttu Erkama kuvassa vasemmalla.

Heikki Anttoora, Anttoora:

— Anttoorassa ja Pastuskerissa käännytään seurakunnallisissa asioissa enimmäkseen oman seurakunnan kirkkoherran puoleen, mutta Lampaluoto on niin paljon lähempänä Reposaarta, että se on ikään kuin kasvanut siihen kiinni. Lampaluodossa käytetäänkin hyväksi melkein yksinomaan Reposaaren seurakunnan palveluksia. Muutaman kerran vuodessa me käymme täältä Ahlaisten kirkossa muulloin Reposaareen ja Pihlajavassa.

Jos pohjoista satamatietä ei tänne rakenneta, niin silloin on näiden saarten melkein pieni pakko siirtyä Reposaaren seurakuntaan. Se on aivan luonnollista. Tie on vielä ehkä vesioikeudesta kiinni ja tietysti siitä, kuinka tärkeää TVH ja kaupunki sitä pitävät.

Ahlaisista käyvät kirkonmiehet pitämässä koululla ja kodeissa hartaushetkiä. Kirkkoherra itsekin käy täällä päin ahkerasti. Käsinsin, kun täällä on huvila-asutuksen myötä enemmän lapsia, olemme pyrkineet pitämään hellä omin voimin pyhäkoulua.

Pikkukirkkoa varten on olemassa opettaja Jooseppi Santasen testamenttilahjoitus. Pelkästään paikallista väestöä varten sitä tuskin kannattaa rakentaa, mutta esimerkiksi johonkin leiritarkoitukseen.

Kohden uutta joulua

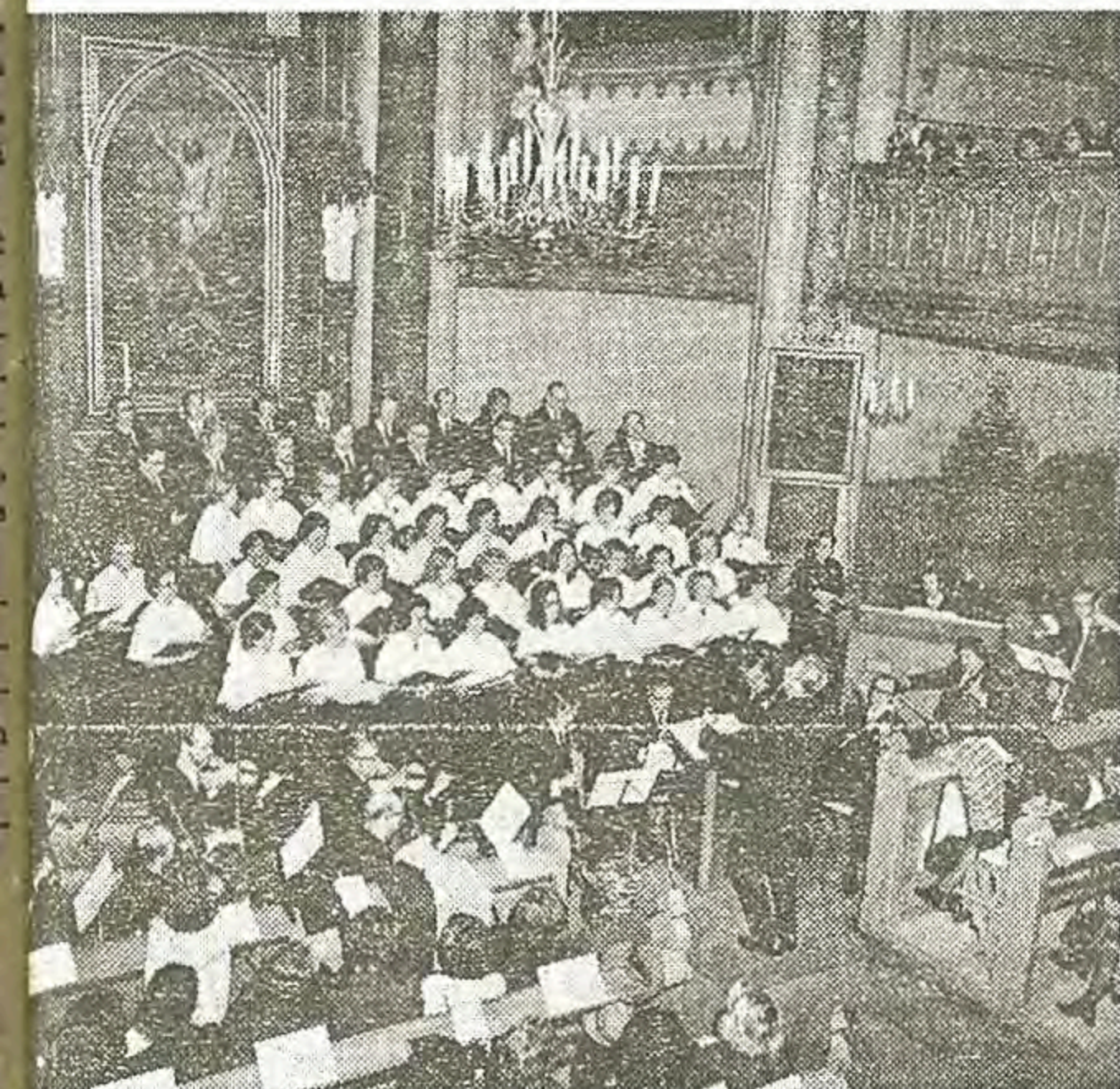
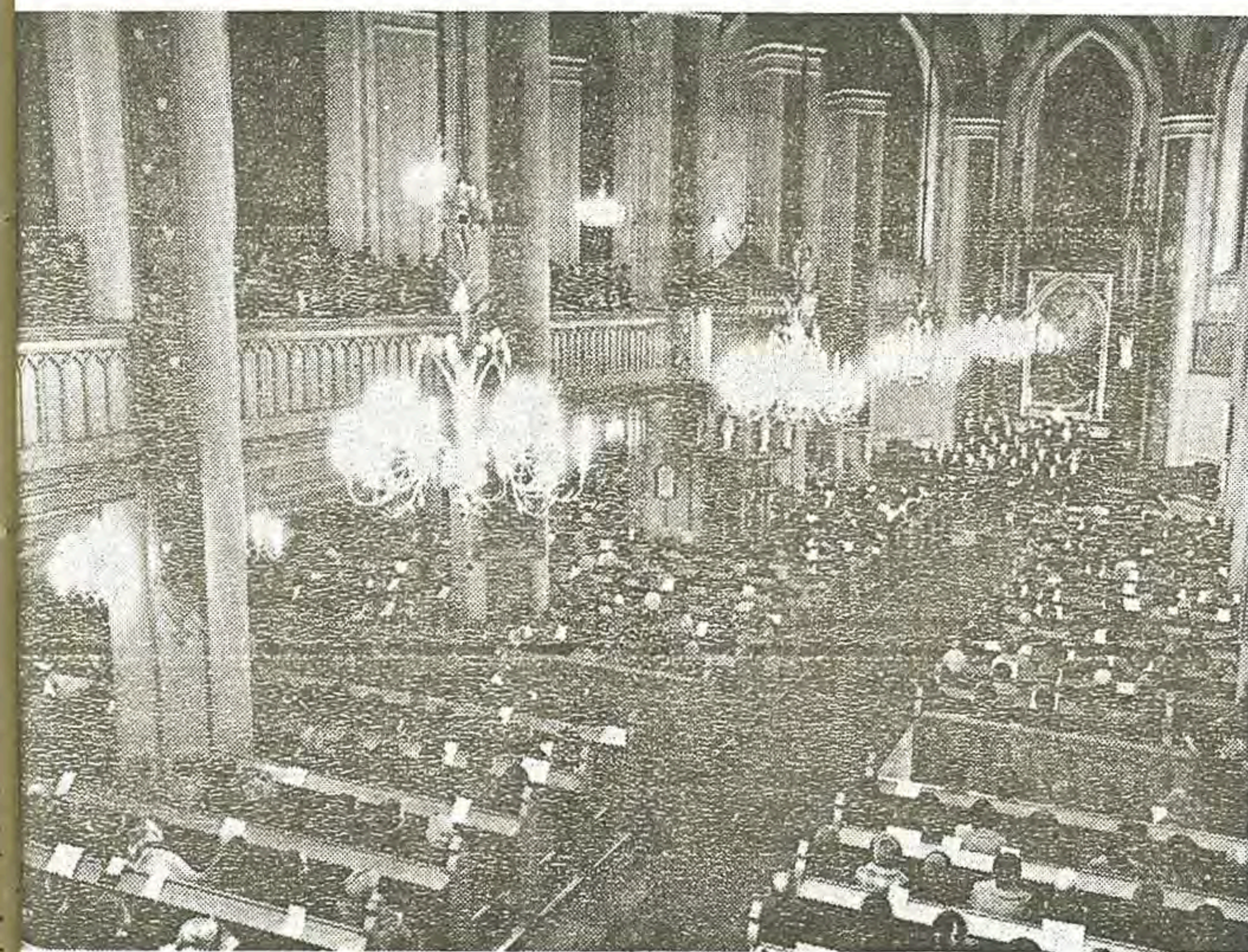
Kodissamme täyttää kiire päivät odotellessamme uutta joulua. Selvästi havaitsee liikkeissä ja tavarataloissa tunnelman ja kiireen kiristyvän päivä päivältä. Ystävämme, oletko pysähtynyt ajattelemaan, mikä on joulun todellinen tarkoitus? Joulu on Jeesus-lapsen suuri syntymäjuhla, jota meidän kaikkien pitäisi ylistäen ja kiittäen muistaa.

Sinä nuori, ajattele sinäkin joulua aivan uudella tavalla! Eikö olisi hauskaa, kun aito ja todellinen ilo täyttäisi sydämen ja joulun vietto olisi suuri juhla, jonka muistaisi yli kaikkien muiden elettyjen joulujen. Samoin me varttuneet, viettäkäämme mekin joulumme ylistyksen, kiitoksen, siunauksen ja rauhan jouluna.

Anja, Raila ja Reino Viljanen

Suuri kirkkokonsertti

Jeesus — paras joululahja

Yhdeksän porilaisen kuoron yhtelen kirkkokonsertti 29.10. kokosi kuulijakuntaa Keski-Porin kirkkoon kaikki penkkirivit täyteen. Vasemmalla esiintymässä Porin Laulajat johtajanaan lehtori Arvo Räikkönen. Kuoroa säesti Porin kaupungin-orkesteri.

Alinna laulaa Keski-Porin kirkko-kuoro kanttori-urkuri Aarne Virtasen johdolla.

Konsertissa kannettu kolehti tuotti 2.068 markkaa, mikä summa käytetään Antinkartanon lasten joulu-iloon.

Konsertin järjesti Porin Suomalaisen Säästöpankki.

Palvelevan puhelimen päivystäjät koulutiellä

Palvelevan puhelimen päivystäjille pidettiin koulutusseminari Reposaaren Junnilassa 19.11. Koulutuspäivien ajaisissa puhui kirkkoherra Aulis Karén. Varsinaisen koulutusohjelman rungon muodostivat Jouko Sihvon, Reino Huttu- ja Niilo Syvänteen, Arvo Sainion, Jorma Pakkasen ja Niilo Kankaanpään esitelmät, joiden pohjalta käytiin keskustelua ryhmittäin. Vastaavia koulutuspäiviä tullaan järjestämään aika ajoin.

Joulu on useimmiten meille kuin kaunis satu tai viehättävä kiiltokuva. Sen ääressä on mukava löytää tunne, josta laulamme: "Niin hyvä, lämmin, hellä on mieli jokaisen, oi jospa ihmisellä ois joulu ainainen." Joulu on todella herkkää aikaa, me puhumme siitä paljon ja kulutamme sen valmisteluun valtavasti aikaa. Mutta kaikesta ponnistelustamme huolimatta jää meille useimmiten vieraaksi itse JOULUN SANOMA, se, että joulu on Jumalan ihmiskunnalle suoma suuri lahja. Ja mitä sisältää tuo Jumalan meil- le varaama joululahjapaketti. Ehkä ryhdymme jo nyt tuota pakettia avaamaan. Sen sisältä paljastuu suuri ihme: meille kaikille tarjotaan joululahjaksi Jeesus-lasta, ei mitä tahansa lasta, vaan Jumalan omaa lasta, Vapahtajaamme.

Tuota joululahjapakettia, jota äsken avasimme, voimme verrata mainittuun pelastustorpedoon ja Jeesusta sen pelastusmiehiin. Me ihmiset olemme kaivoksen syvyyskiin suljettuja avuntarvitsijoita.

Taivaallinen Isämme toivoo Jeesuksen avulla saavansa nostaa meidät kaikki luokseen, pimeydestä kirkkauteen. Hän halua antaa meille elämän lahjan. Ehtona on vain se, että suostumme vapaaehtoisesti ottamaan vastaan tämän Hänen meille varaamansa joululahjoista suurimman.

Valitettavasti kaikki eivät suostu pelastettaviksi. Vielähän se henki jotenkin pihisee kaivoksen pojallakin elää kituuttaessa, torpedon mukana voi joutua ties minne. Siksi jäädään mieluummin ilman pelastusta, jäädään huolimatta siitä, että lukemattomia kertoja on kuultu lupauksia pelastuksesta. Jumala on jo vuosituhansia sitten lähettänyt profeettansa ilmoittamaan, että meidät pelastetaan. Merkitseekö se meille mitään? Jääkö meiltä joululahjapaketti avaamatta ja itse lahja vastaanottamatta. — Eihän tuki. Onhan Jeesus paras joululahjamme ja niin suuri joululahja, ettei sen ääressä tarvitse edes tunnelmoida. Onhan Jeesus meille jotakin muuta kuin satu tai kiiltokuva. — Hän on Vapahtajamme.

Jo 500 vuotta ennen ensimmäistä joulua sanoi profeetta totuuksista suurimman: "Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus." Aulis Karén

Vanhuksia ei pidä unohtaa

Vanhus tuntee usein olevansa liikkeellä "vääränä päivänä". Jostakin syystä huolta siitä, että on vaivaksi nuoremmille. Tästä huolesta pitäisi voida vanhukset vapauttaa. Omaisilta vaaditaan usein kärsivällisyyttä ja hienotunteisuutta. Vanhus ei saisi olla syrjitty. Seurakunnalla on oma tehtävänsä vanhusten parissa. Seurakuntasisarten työ tapahtuu enimmäkseen heidän parissaan. He käyvät kodeissa ja palvelevat vanhustenkerhoissa. Monet vanhukset jäävät kuitenkin näitten palvelusten ulkopuolelle. Näin ehkä siitäkin syystä, ettei rohjeta ottaa yhteyttä diakonisoihin, joiden puhelinnumerot ja vastaanottoajat löytää puhelinluettelosta. Eräs tapa saada yhteyttä vanhuksiin ovat syntymäpäiväkäynnit. Teljän seurakunnan diakoniattoimikunta on päättänyt jatkaa tätä jo muutaman vuoden käytössä ollutta tapaa, että käydään tervehtimässä seurakunnan jäseniä, jotka täyttävät 75, 80, 85, 90 ja sitten 91, 92, 93... vuotta. Yli yhdeksänkymmenvuotiaita on Teljän seurakunnassa toistakymmentä. Vanhin tällä erää 99-vuotias. Syntymäpäiväkäyntejä kertyy vuoden mittaan noin puolitoistasataa. Käynnin suorittavat useimmiten diakonissa ja pappi, joille onkin kertynyt paljon mieluisia muistoja näiltä matkoilta. Kielteisiä kokemuksia ei ole. Joskus vain sattuu, että ollaan liikkeellä "vääränä päivänä". Jostakin syystä asianomaisella on toinen tieto syntymäpäivästään, kuin mitä kirkkukutenkaan estä käynnin päätartkutenkaan viedä seurakunnan tervehdys vanhenevan ihmisen elämään. Toisinaan syntymäpäivän viettäjä on "matkoilla", ja silloin on tyydyttävä jättämään kirjatervehdys postiluukusta. Hyvin usein saa huomata, että seurakunnan edustajia jo on odotettu. Toisinaan taas koetaan käynti odottamattomana yllätyksenä, mikä kuitenkin saattaa päättyä yhteiseen hartaushetkeen, johon saapunut omaisten ja ystävien joukko mielellään yhtyy.

Torsti Kanerva

Diakoni nuorisokeskukseen

Porin seurakuntien nuorisokeskuksen nuorisodiakonin virkaan valitsi kirkkovaltuusto marraskuun 23 päivänä pitämässä kokouksessaan diakoni Virve Liisa Tuomisen Lahdesta. Virkaan oli kaksi hakijaa.

Nuorisodiakonin pääasiallisena tehtävänä on luoda yhteyksiä liittymättömään nuorisoon sekä palvella erityisesti vaikeuksissa olevia nuoria.

Nuorisodiakonin pääasiallisena tehtävänä on luoda yhteyksiä liittymättömään nuorisoon sekä palvella erityisesti vaikeuksissa olevia nuoria.

PORIN SEURAKUNNAT

Adventti- ja joulukalenteri

LÄNSI-PORI

Adventtisunnuntaina 3. 12. jumalanpalvelus Preiviikin seurakuntatalossa juhla kirkolla jumalanpalveluksen klo 13. Sen päätyttyä myyjäiset diakoniatyön hyväksi.

Jouluaattona 24. 12. aattohartaus sa klo 19.

Joulupäivänä 25. 12. jumalanpalvelukset Länsi-Porin ja Lattomerén kirkkoissa klo 8 ja Preiviikin seurakuntatalossa klo 10.

Tapaninpäivänä 26. 12. jumalanpalvelus kirkossa klo 10.

Adventtisunnuntaina 17. 12. seurakuntatalossa klo 10.

PIHLAVA

1. Adventtisunnuntaina 3. 12. kirkossa klo 10 jumalanpalvelus perhekerhossa, kirkkokuoro laulaa. Ennen jumalanpalveluksen alkua Pihlavan Marttojen lahjoittaman alttariliinan luovutus. Klo 18 kirkkokuoron esittämä Maasaloon Adventtivesper.

Itsenäisyyspäivänä 6. 12. kirkossa klo 11 jumalanpalvelus Meri-Porin Soittokunta avustaa.

Pihlavan seurakuntatalossa klo 12 Pihlavan ja Yyterin seurakuntapiirien myyjäiset lähetys- ja diakoniatyön hyväksi.

Kyläsaaren seurakuntatalossa klo 14 Kyläsaaren seurakuntapiirin ja vanhusten askartelukerhon myyjäiset lähetys- ja diakoniatyön hyväksi.

2. Adventtisunnuntaina 10. 12. kirkossa klo 10 jumalanpalvelus.

Diakoniatöimikuntien järjestämiä vanhusten joulujuhlia Enäjärven koululla klo 12.30 ja Mäntyluodon merimieslähetysasemalla klo 15.

3. Adventtisunnuntaina 17. 12. kirkossa klo 10 jumalanpalvelus.

PORIN TELJÄ

Uusi kirkkovuosi aloitetaan ensimmäisenä adventtisunnuntaina Väinölän kirkossa klo 10. Monien toivomusta noudattaen lauletaan Hoosiannahymni jälleen koko jumalanpalvelukseen kokoontuneen seurakunnan siihen yhtyessä. Jumalanpalveluksessa saarnaa pastori Tapani Tukiainen. On myös H.p.Ehtoollinen. Kirkkoauto lähtee klo 9.30 Uudenkoiviston vanhustentalon luota.

Teljän seurakunnan jo perinteelliseksi tullut adventtijuhla vietetään ensimmäisenä adventtisunnuntaina eli joulukuun 3. p:nä klo 18 Karhulinnaissa Teljän kirkkokuoron valmistamalla ohjelmalla.

Itsenäisyyspäivän jumalanpalveluksessa saarnan pitää pastori Juhani Niemistö. Sen jälkeen klo 12 alkavat Väinölässä diakoniamyyjäiset, joista kertyvät tulot käytetään vanhusten joululoukiksi.

Toisen adventtisunnuntain ehtoollisjumalanpalveluksessa saarnaa pastori Pekka Kaijala. Silloin kulkee kirkkoauto linjaa Sonnimäki — Pitkälän — Sildenin — Pinomäen koulu — Diakonissalaitoksen laiturin — Suomalainen vanhainkoti. Seurakuntailta on Annankadun huoneistossa toisena adventtisunnuntaina poikatyön merkeissä.

Kolmannen adventtisunnuntain jumalanpalveluksessa Väinölässä saarnaa khra Torsti Kanerva ja neljännen pastori Tapani Tukiainen. Neljäs adventtisunnuntai onkin samalla jouluaatto, ja silloin on klo 16 Väinölässä kirkkokuoron järjestämä jouluvesper, johon odotetaan paljon joulunviettoon valmistautuvia seurakuntalaisia.

Joulupäivän jumalanpalvelus alkaa jo klo 8. Saarnaajana on pastori Niemistö. Kirkkoautot klo 7.30 sekä Rauhanpuisto 1:stä 400-vuotiskodin kautta että Uudenkoiviston vanhustentalosta. — Tapaninpäivän jumalanpalvelus pidetään perhekerhossa pastori Kaijalan saarnatessa. Silloin toivotaan erityisesti palautettavan koteihin jaettuja säästökoteloita, joiden tuotto koituu Afrikan ja Aasian lasten hyväksi Suomen Lähetysseuran kautta.

Tapaninpäivänä tulee kirkkoauto Pinomäestä kulkien Diakonissalaitoksen ja Suomalaisen vanhainkodin kautta. — Tapaninpäivän iltaa vietetään jälleen marttyyrienjuhla Annankadun huoneistossa. — Kirkkovuoden viimeinen jumalanpalvelus on uudenvuoden aattona Väinölässä klo 10. Siin sisältyy myös H.p.Ehtoollinen. Saarnan pitää khra Kanerva.

"Palvelkaa Herraa ilolla, tulkaa Hänen kasvojensa eteen riemulla!"

Myyjäistilaisuus nimikkolähetysten työn tukemiseksi.

Porin Teljän seurakunnalla on kaksi nimikkolähetettä, sairaanhoitajat Seija Hyvärinen ja Sirkka Kanerva, joista toinen työskentelee Afrikan Kavangolassa ja toinen Tansaniassa. Heidän työtään tukevat Teljän 11 lähetyspiiriä, jotka kokoontuvat työpiireihin ja järjestävät myyjäistilaisuuksia. Tällainen myyjäistilaisuus on Annankatu 29:ssä tiistaina, joulukuun 12. p:nä alkaen klo 17. Myyjäisissä on tarjolla käsitöitä, piirakoita ja muita leivonnaisia sekä joulukoristeita ym. Arpajaisvoitot jaetaan klo 19.

KESKI-PORI

Jouluaatto su 24. 12. Kirkko klo 10 jumalanp., Kenttä. — 16 jouluaattonhartaus, Aejmelaeus, altt. Karén, Maasaloon jouluvesper, kuoro. — 17 joulundakt, Aejmelaeus, p. altaret Karén, körsång. Ruosniemen kirkko klo 10 jumalanp., Karén.

Joulupäivä ma 25. 12. Kirkko klo 8 jumalanp., rov. Matti Mustonen, altt. Karén. Ruosniemen kirkko klo 8 jumalanp., Aejmelaeus.

Tapaninpäivä ti 26. 12. Kirkko klo 10 perhekerho, Kenttä. — 18 Kauneimmat joululaulut, puhe Aejmelaeus, yksinlaulua Karén.

Uudenvuodenaatto su 31. 12. Kirkko klo 10 jumalanp. ja H. p. Eht., Aejmelaeus, altt. Karén — 23 iltakirkko, Tarna, Aejmelaeus.

Uudenvuodenpäivä ma 1. 1. Kirkko klo 10 perhekerho, Karén.

Ruosniemen kirkko klo 10 jumalanp., Tarna.

Loppiainen la 6. 1. Kirkko klo 10 jumalanp., Tarna, Ruosniemen kirkko klo 10 jumalanp., Aejmelaeus. Mikonk. 8 rukoushuone klo 18 lähetysjuhla.

Sunnuntai 7. 1. Kirkko klo 10 jumalanp., Aejmelaeus. — kl 13 svensk gudstjänst med konfirmation och H.h.Nattv., pastor Pekka Harne, p. altaret Aejmelaeus.

Kerholaisten joulujuhlat

Lyttälän rukoushuone: Maanantaina 11. 12. klo 19, Kenttä, filmi.

Isojoenranta: Torstaina 14. 12. klo 16, Tarna.

Ruosniemen kirkko: Perjantaina 15. 12. klo 17, Aejmelaeus.

Pormestarinluodon srk.koti: Tiistaina 19. 12. klo 18, Karén.

Päiväkerhoissa 1685 lasta

Porin seurakuntien päiväkerhoja on tällä hetkellä kaikkiaan 27 työpisteessä, yhteensä 89, ja niissä käy 1685 lasta. Ohjaajia kerhoissa on 31. Päiväkerhojen tämän vuoden budjetti oli 230.000 markkaa, mikä summa ei sisällä huoneistomenoja.

Ensi vuoden alusta on varauduttu aloittamaan kerhotoimintaa myös Pietniemellä, Kalaholmassa ja Uniluodossa sekä syyspuolella Koivulan kirkolla.

AHLAINEN

Jouluaattona klo 10 aattojumalanpalvelus kirkossa.

Jouluaamuna klo 7 joulukirkko Linja-auto Lyttälästä klo 6 reittiä Kellahti Ahonkiven kauppa klo 6.30 — Ylikylä. Pirttijärven kauppa klo 5.50 ajaa Rajajärven taksilla ilmaiseksi vanhaa tietä Lampinkartanoon ja linja-autolle Lamppiin tarpeen mukaan useampia kertoja.

Linja-auto Haran kautta Korkeakosken Simulaan klo 6 — Lammela — Pohjansaha klo 6.20 — Pohjajoki — Mäkiavaaran taksilla Gisselöstä Helläntienhaaraasta klo 6 käyden Fisköössä Grönmanilla ja Sandöössä Rantaamalla. Kallion taksilla Kellahden kylästä Vestervikiltä klo 6 kirkon tarpeen mukaan useampia kertoja.

Kaikkissa autoissa meno — paluu mk.

Tapaninpäivänä klo 10 perhekerho ko. (Kestää vajaan tunnin.)

REPOSAARI

1. adventtisunnuntaina 3. 12. klo 10 jumalanpalvelus: Hoosianna — kello 15 Siionin virsiseurat seurakuntakodissa.

Itsenäisyyspäivänä kello 10 jumalanpalvelus ja sen jälkeen seppelien lasku sankarihaudoilla.

2. adventtisunnuntaina 10. 12. klo 14 merimieslähetysmyyjäiset Junnissa.

Perjantaina 15. 12. kello 18 lasten ja nuorten joulujuhla Junnissa jonne kutsutaan kaikki partiolaiset, pyhäkouluilaiset ja kerholaiset.

3. adventtisunnuntaina 17. 12. kello 10 jumalanpalvelus — kello 14 vanhusten joulujuhla Junnissa. Auto Lampaluodon Erkkilästä lähtee kello 13.30.

Jouluaattona kello 16 aattohartaus kirkossa.

Joulupäivänä kello 8 joulukirkko

2. joulupäivänä kello 10 jumalanpalvelus.

PORIN KIRKKOSANOMAT

Julkaisija Porin seurakuntien tiedotustoimikunta. Jaetaan postitse Porin seurakuntien talouksiin.

Päätoimittaja: Paavo Yrjölä.

Toimitussihteeri: Eino Salmela, perä ja Kirsti Kautto.

Toimituskunta: Pirkko Koski, Kirsti Koskinen, Markku Summala.

Toimitus ja konttori: Pori, Hälituskatu 9, puh. 12 784 (Porin seurakuntien taloustoimisto).

Satakunnan Kirjateollisuus Osakeyhtiö, Pori 1972

Yhteisvastuu-keräys

kiittää

Vuonna 1972 toimeenpantu XXIII Yhteisvastuu-keräys tuotti 2.021.215,89 markkaa, mikä ylittää kymmenellä prosentilla edellisen keräyksen tuloksen. Tuotosta on luovutettu ulkomaanapuun 793.938 markkaa ja MS-potilaiden kuntouttamistoiminnan tukemiseen 194.259 markkaa. Loppusumma jakaantuu katastrofiapuun ja erilaisiin avustuskohteisiin kotimaassa. Keräyskulut olivat 6,6 %.

Päätoimikunta lausuu lämpimän kiitoksen kaikille lahjoittajille ja kerääjille sekä niille, jotka ovat osallistuneet keräyksen tiedotus- ja järjestelytehtäviin. Lukuisten henkilöiden uhratu- vaisuuden ja alttiin toiminnan ansiosta voidaan keräyksen kautta auttaa vaikeuksissa eläviä lähimmäisiämme lähellä ja kaukana.

Tavoitelkaamme sitä, mikä edistää rauhaa ja keskinäistä rakentumistamme (Room. 14:19).

Helsingissä lokakuun 13 päivänä 1972

Yhteisvastuu-keräyksen päätoimikunnan puolesta

Olavi Kares

Olavi Kares

Esko E. Peltonen

Vieno Simonen

Keräysjohtaja

Kauko Vanttinen

Kauko Vanttinen